

community

Η Νεοαποστολική Εκκλησία, ανά τον Κόσμο

03/2021/GR

Αυτό που δίνει ο Θεός είναι πάντα αρκετό

Κύριο άρθρο
Ο Θεός μας φροντίζει

Θεία λειτουργία
Δίνουμε στον Θεό με την
καρδιά μας

Διδασκαλία
Ο άνδρας και η γυναίκα
σύμφωνα με την εικόνα του
Θεού (Α' Μέρος)

Διεθνής Νεοαποστολική
Εκκλησία

■ Κύριο άρθρο

3 Ο Θεός μας φροντίζει

■ Θεία λειτουργία

4 Δίνουμε στον Θεό με την καρδιά μας

■ Επίσκεψη στην Ευρώπη

10 Το πενταπλό « ναι » στον Ιησού

■ Επίσκεψη στην Αμερική

12 Ο μεγάλος γιατρός στην εργασία

■ Επίσκεψη στην Αφρική

14 Η σωτηρία του Θεού : Καμία ανταμοιβή χωρίς προσπάθεια

■ Χώρος για τα παιδιά

16 Θεραπεία ενός τυφλού στην Ιεριχώ

18 Στο σπίτι της Σαρανγκού
Στο Έρντεντετ (Μογγολία)

■ Διδασκαλία

20 Ο άνδρας και η γυναίκα σύμφωνα με την εικόνα του Θεού (Α΄ Μέρος)

■ Νέα από όλο τον κόσμο

24 Η κοινωνία : Το θεμέλιο στην οικοδόμηση μιας Εκκλησίας

26 Η ζωή στην κατάσταση της κρίσης

28 Ψάρια και σουσάμι για την καταπολέμηση της πείνας

30 Οι γυναίκες στους κόλπους της πρώτης Εκκλησίας

Ο Θεός μας φροντίζει

Αγαπητοί μου αδελφοί και αδελφές,

Η σημερινή εποχή είναι αρκετά ασυνήθιστη: Την μια ημέρα έχουμε θεία λειτουργία, κάποια άλλη φορά, δεν έχουμε, μια ημέρα εορτάζουμε την Αγία Κοινωνία, μια άλλη φορά δεν την εορτάζουμε. Αυτό εγείρει ερωτήματα – τόσα πολλά που δεν μπορώ να απαντήσω σε όλα.

Ένα από αυτά τα ερωτήματα είναι το ακόλουθο: Η Αγία Κοινωνία δεν είναι σήμερα επίσης, τόσο σημαντική, όσο ήταν παλαιότερα; Η απάντησή μου σε αυτό το ερώτημα είναι ξεκάθαρη: Ναι, η Αγία Κοινωνία είναι σημαντική! Είναι ένα μυστήριο της Εκκλησίας του Χριστού και κατά συνέπεια, μια δωρεά θεϊκής χάρις για εμάς, τα ανθρώπινα όντα. .

Σε αυτή την ιδιαίτερη περίοδο, θα επιθυμούσα να υπενθυμίσω τον λαό του Ισραήλ: Εκείνη την εποχή, ο Θεός οδήγησε τον λαό του στην έρημο. Εκεί δεν υπήρχε τίποτα. Εάν ο Θεός δεν είχε παράσχει το μάννα στους ανθρώπους, εκείνοι θα πέθαιναν. Σε αυτό το σημείο, ήταν απόλυτα εξαρτημένοι από την φροντίδα του Θεού. Κάθε ημέρα τους έδινε το μάννα, το οποίο έπρεπε να το τρώνε την ίδια ημέρα. Όσοι ήθελαν να το αποθηκεύσουν για την επόμενη μέρα, το έβρισκαν χαλασμένο και δεν ήταν δυνατόν να το φάνε. Μόνο την έκτη ημέρα ο Θεός τους έδινε διπλό μερίδιο. Ήταν το ίδιο μάννα και μπορούσαν να το κρατήσουν για να το καταναλώσουν την έβδομη ημέρα.

Με τον τρόπο αυτό ήθελε να τους καταδείξει: Σας φροντίζω! Όταν σας δίνω, οφείλετε να λαμβάνετε. Και αυτό που σας δίνω, είναι πάντα αρκετό. Είναι το ίδιο πράγμα και για εμάς. Εμπιστευόμαστε και οφείλουμε να μάθουμε να έχουμε ακόμη μεγαλύτερη

Φωτογραφία: Διεθνής Νεοπροτεσταντική Εκκλησία

εμπιστοσύνη στον Θεό: Στην αγάπη, στην μέριμνα και στην παντοδυναμία του.

Ναι, χρειαζόμαστε την Αγία Κοινωνία. Και θέλουμε να την λαμβάνουμε κάθε φορά που μας τη δίνει ο Θεός. Και αν επιτρέπει να μη μπορούμε να την λαμβάνουμε, θα φροντίσει, η όστια αυτή που λάβαμε τελευταία, να είναι επαρκής μέχρι να λάβουμε την επόμενη. Και θέλουμε να την λαμβάνουμε κάθε φορά που μας την δίνει ο Θεός. Και αν επιτρέπει να μη μπορούμε να την λαμβάνουμε, θα βεβαιωθεί ότι η τελευταία όστια που έχουμε λάβει θα είναι αρκετή μέχρι τη στιγμή που θα λάβουμε ξανά μια νέα όστια. Αυτό είναι που πιστεύω!

Σας απευθύνω τους πιο αδελφικούς μου χαιρετισμούς.

Ζαν Λυκ Σβάντερ

Δίνουμε στον Θεό με την καρδιά μας

Στα νησιά της αμερικανικής Σαμόα διαμένουν περίπου 60 000 κάτοικοι, από τους οποίους οι περισσότεροι – περίπου 98 τοις εκατό – είναι χριστιανοί

■ Φωτογραφίες: Ν.Ε. Δυτικού Ειρηνικού

Γένεση 4 : 4

« Και ο Άβελ πρόσφερε κι αυτός από τα πρωτότοκα των προβάτων του, και από το πάχος τους. Και ο Κύριος κοίταξε με ευμένεια επάνω στον Άβελ, κι επάνω στην προσφορά του! »

Εκφράζω την μεγάλη μου ευγνωμοσύνη στον επουράνιο Πατέρα μας, μου μπορώ να ζήσω αυτή την θεία λειτουργία ανάμεσά σας και που μπορούμε να τοποθετηθούμε κάτω από την ευλογία του επουράνιου Πατέρα. Θέλει να μας ευλογήσει και να μας ενισχύσει. Διαμέσου του Αγίου Πνεύματος, θέλει να μας προετοιμάσει ενόψει της επιστροφής του Χριστού και η προετοιμασία αυτή έχει δύο πτυχές: Από την μία πλευρά, ακούμε τον λόγο του Θεού και από την άλλη, το Άγιο Πνεύμα μας προετοιμάζει καθημερινά για την επιστροφή του Χριστού. Είναι στο χέρι μας, να επιβεβαιώνουμε, κατά καιρούς, αν σημειώνουμε πρόοδο σε αυτή την προετοιμασία.

Έχω μια ιστορία για τα παιδιά: Όταν ήμουν ακόμη παιδί και επισκεπτόμουν τον παππού μου, με οδηγούσε πάντα σε ένα συγκεκριμένο μέρος του σπιτιού, ζητώντας μου να σταθώ με την πλάτη στον τοίχο. Ερχόταν τότε με ένα στυλό και έκανε ένα σημάδι στον τοίχο, ακριβώς επάνω από το κεφάλι μου. Στην επόμενη επίσκεψή μου, έκανε ακριβώς το

ίδιο πράγμα. Ήταν υπερήφανος που το έβλεπε και που μπορούσε να μου το δείχνει:

«Κοίταξε το σημάδι, την τελευταία φορά ήταν εδώ. Τώρα είναι εκεί. Μεγάλωσες λίγο!». Λοιπόν, μερικές φορές τον εξαπατούσα λίγο υψώνοντας ελαφρά τα πόδια μου. «Όχι, όχι, να στέκεσαι καλά!». Ο επουράνιος Πατέρας μας θέλει να κάνει ακριβώς το ίδιο με εμάς. Γνωρίζει επακριβώς την κατάστασή μας και ποια είναι η πνευματική μας ανάπτυξη, αλλά θα επιθυμούσε να είμαστε συνειδητοποιημένοι. Γι' αυτό, κάποιες φορές επιτρέπει να μην εισακούονται οι προσευχές μας. Η επιθυμία μας δεν ικανοποιείται.

Μπορεί κάποιος να μας έχει προσβάλει και ο επουράνιος Πατέρας μας θέλει να επαληθεύσει αν αντιδράμε με τον ίδιο τρόπο, όπως σε μια ανάλογη περίπτωση, πριν δύο χρόνια, ή έχουμε αλλάξει. Παραμένουν οι αντιδράσεις μας ίδιες, όπως παλιά, ή έχουμε κερδίσει την ωριμότητα και έχουμε μάθει κάποια πράγματα;

Αγαπητοί αδελφοί και αδελφές, σκεφτείτε το την επόμενη φορά που θα βιώσετε κάτι ανάλογο. Ίσως ο Θεός να θέλει να σας δείξει ότι απλά μεγαλώσατε. Ή αντίθετα, επιθυμεί να συνειδητοποιήσουμε το γεγονός ότι η αντίδραση είναι ίδια όπως πριν, δηλαδή

δεν υπάρχει ανάπτυξη και οφείλουμε να κάνουμε κάτι για να βελτιωθεί αυτή η κατάσταση. Ξέρετε, αν κάποιος μου πει κάτι που με προσβάλλει και αντιδράσω με τον ίδιο τρόπο, όπως έκανα πριν δύο χρόνια, τότε οφείλω να αλλάξω κάποια πράγματα στον εαυτό μου, επειδή κάτι δεν πάει καλά με εμένα.

Ο σημερινός μας λόγος από την Αγία Γραφή προέρχεται από την ιστορία του Κάιν και του Άβελ. Γνωρίζετε την ιστορία. Ο Κάιν και ο Άβελ ήταν οι δύο πρώτοι γιοι του Αδάμ και της Εύας. Ο Κάιν ήταν γεωργός και ο Άβελ βοσκός. Μία ημέρα, θέλησαν και οι δύο να φέρουν μια προσφορά στον Θεό.

Ο Κάιν έφερε καρπούς από το χωράφι του και ο Άβελ έφερε ένα πρόβατο. Ο Θεός κοίταξε πρώτα τον άνθρωπο και ύστερα την προσφορά. Όταν είδε τη διάθεση καρδιάς, αναγνώρισε: «Ω, η διάθεση καρδιάς του Κάιν δεν είναι καλή». Επειδή η προσφορά τους ήταν αποτέλεσμα

της διάθεσης που είχαν οι καρδιές τους.

Ο Κάιν έφερε στον Θεό καρπούς από το χωράφι του, αλλά ο Άβελ έφερε στον Θεό το πρωτότοκο από το κοπάδι του, δηλαδή το καλύτερο. Για τον Άβελ, το καλύτερο ήταν αρκετά καλό για τον Θεό. Και για τον λόγο αυτό η προσφορά του ήταν ευάρεστη στον Θεό και ο Θεός την ευλόγησε.

Ως χριστιανοί, έχουμε, πολλούς λόγους να προσφέρουμε τις θυσίες μας στον Θεό.

Στην Αμερικανική Σαμόα υπάρχουν δύο Νεοαποστολικές κοινότητες που αριθμούν περίπου διακόσια μέλη και στις οποίες υπηρετούν ένδεκα αξιώματα.

Το θέμα της προσφοράς έχει μακρά παράδοση στην Παλαιά Διαθήκη και είναι μια αρκετά περίπλοκη ιστορία. Στην Παλαιά Διαθήκη οι πιστοί έφεραν θυσίες και προσφορές στον Θεό για να τον τιμήσουν. Του έφεραν θυσίες για του δείξουν ότι είναι ο δωρητής: «Αυτά που διαθέτουμε δεν μας τα πρόσφερε κάποιο είδωλο. Ούτε είναι απλά, το αποτέλεσμα της εργασίας μας. Δωρητής είναι ο Παντοδύναμος Θεός· μας δίνει όλα όσα χρειαζόμαστε».

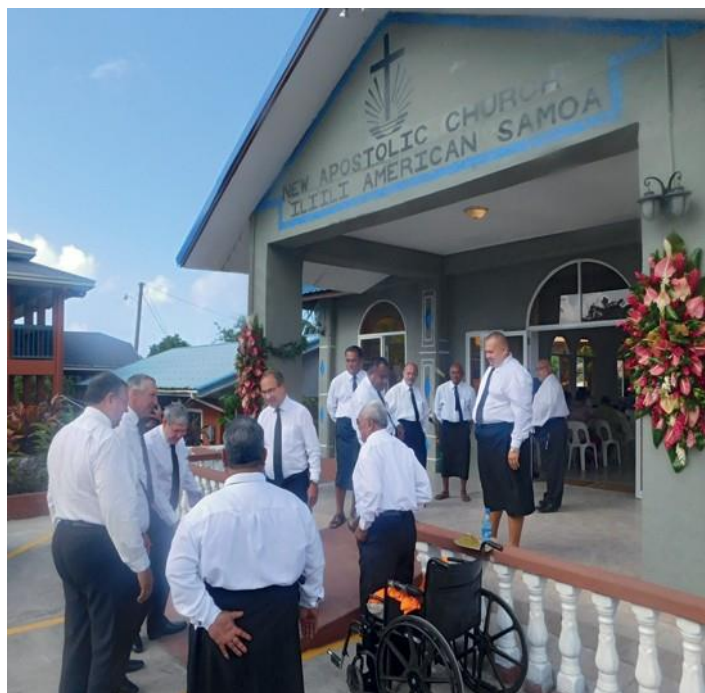
Λάτρευαν τον Θεό, ξέροντας ότι είναι ο Παντοδύναμος· όλα προέρχονται από τον Θεό. Έφεραν τις προσφορές και τις θυσίες τους για να ευχαριστήσουν τον δωρητή όλων των πραγμάτων. Οι Εβραίοι ευχαριστούσαν τον Θεό για τις επίγειες δωρεές, αλλά επίσης και κυρίως, για την απελευθέρωσή τους, επειδή ο Παντοδύναμος τους είχε απελευθερώσει από τη δουλεία στην Αίγυπτο. Ευχαριστούσαν τον Θεό επειδή είχε εκλέξει αυτό τον μικρό και αδύναμο λαό, για να είναι ο λαός του. Αυτό ήταν το σπουδαίο πράγμα, το μεγάλο νόημα της ευχαριστιακής τους θυσίας: Ο Θεός μας έσωσε, ο Θεός μας επέλεξε.

Η προσφορά όμως δεν περιοριζόταν στην λατρεία και την ευγνωμοσύνη. Για ορισμένες θυσίες θανάτωναν ένα ζώο και το πρόσφεραν. Ένα κομμάτι του ζώου καιγόταν – ήταν για τον Θεό – και το υπόλοιπο το χρησιμοποιούσαν για ένα κοινό εορταστικό γεύμα. Και αυτό σήμαινε: Είμαστε σε κοινωνία με τον Θεό, τρώμε μαζί. Η κατανόησή τους ήταν η ακόλουθη: Μοιραζόμαστε την τροφή με τον Θεό. Λαμβάνει το δικό του μέρος κι εμείς το δικό μας· είμαστε συνδεδεμένοι.

Αυτή ήταν μια όμορφη όψη της προσφοράς: Είμαστε συνδεδεμένοι, τρώμε μαζί· ο Θεός λαμβάνει το μερίδιό του, εμείς το δικό μας. Ο Μωυσής έλεγε στους ανθρώπους: «Είστε αμαρτωλοί, δεν είστε ικανοί να υπακούτε τον Θεό». Έτσι όφειλαν να προσφέρουν θυσίες για να συμφιλιώνονται με τον Θεό. Με αυτές τις θυσίες αναγνώριζαν την ενοχή

τους: «Είμαστε αμαρτωλοί, χρειαζόμαστε τη συγχώρηση. Συγχώρησέ μας, ελέησέ μας». Και το τελευταίο σημείο: Όταν ο λαός χρειαζόταν βοήθεια ή μια ιδιαίτερη ευλογία, τότε όλοι προσεύχονταν και έφεραν μια ειδική προσφορά, με την ελπίδα ότι ο Θεός θα απαντούσε στην προσευχή τους, θα τους ευλογούσε και θα τους βοηθούσε.

Αυτή ήταν λοιπόν η σημασία των θυσιών και των προσφορών στην Παλαιά Διαθήκη. Οι άνθρωποι ήθελαν να τιμούν τον Θεό με αυτό τον τρόπο. Ήθελαν να τον ευχαριστούν. Ήθελαν να είναι σε κοινωνία μαζί του και ήθελαν επίσης να είναι συμφιλιωμένοι μαζί του, παρά τις αμαρτίες τους. Και

ήθελαν ο Θεός να εισακούει τις προσευχές τους.

Η μεγάλη αλλαγή στην Καινή Διαθήκη ήταν ότι, ο Ιησούς, ο Υιός του Θεού, έφερε τη δική του θυσία. Με την θυσία του, συμφιλιωσε τους ανθρώπους με τον Θεό και όλοι εκείνοι που το πιστεύουν και τον ακολουθούν, να είναι σε θέση να σωθούν. Επομένως δεν χρειάζεται πλέον να προσφέρουμε θυσίες για να σωθούμε. Η θυσία του Ιησού είναι τέλεια και αιώνια έγκυρη για όλους εκείνους που πιστεύουν στον Ιησού Χριστό. Δεν χρειάζονται λοιπόν περαιτέρω θυσίες για να σωθούμε.

Παρ' όλα αυτά υπάρχουν τόσο πολλοί άλλοι λόγοι για να προσφέρουμε θυσίες. Προσφέρουμε θυσίες

στον Θεό για έπαινο και για να εκφράσουμε την ευγνωμοσύνη μας. Όταν του φέρνουμε τις προσφορές μας, αναγνωρίζουμε ότι είμαστε απόλυτα εξαρτημένοι από τον Παντοδύναμο. Κάθε τι που έχουμε προέρχεται από τον Θεό. Είναι

εκείνος που δίνει. Πιστεύουμε στον Δημιουργό. Πιστεύουμε ότι όλα προέρχονται από αυτόν. Είμαστε εξ ολοκλήρου εξαρτημένοι από την χάρη του Θεού. Έτσι, κατ' αρχήν, η θυσία μας είναι μια ομολογία της πίστης μας. Πιστεύουμε στον Θεό, τον Πατέρα.

Μας παρέχει όλα όσα έχουμε ανάγκη εδώ στη γη και είμαστε ευγνώμονες για τις δωρεές της χάρης του. Και οι θυσίες μας είναι η έκφραση της ευγνω-

**Θέλουμε να έχουμε
μια ισχυρή κοινωνία
με τον Ιησού !**

Επί τόπου, 168 πιστοί συμμετείχαν στην Θεία Λειτουργία

Πνευματική θυσία είναι όταν κάνουμε το καλό για τον πλησίον μας ή όταν βοηθάμε ανθρώπους που αντιμετωπίζουν δυσκολίες. Όταν μοιραζόμαστε μαζί τους τον πνευματικό μας πλούτο, είναι μια θυσία που είναι ευάρεστη στον Θεό. Ευχαριστούμε τον Θεό για τη σωτηρία του, κάνοντας πράξη το καλό και βοηθώντας τους άλλους και μοιράζοντας μαζί τους τον πνευματικό μας πλούτο. Με τον τρόπο αυτό, ευχαριστούμε τον Θεό για τις επίγειες δωρεές του, για ό, τι χρειαζόμαστε σε καθημερινή βάση. Τον ευχαριστούμε, για τη σωτηρία που μας προσφέρει και τον ευχαριστούμε επίσης, για όλα όσα ζούμε στους κόλπους της Εκκλησίας του.

Είναι σημαντικό και σημαίνει πολλά για εμάς, το ότι μπορούμε να εορτάζουμε την Αγία Κοινωνία, το ότι αποτελούμε μέρος της Εκκλησίας, το ότι εμείς και τα παιδιά μας διδασκόμαστε στην πίστη μας, το ότι μπορούμε να συναθροίζομαστε μέσα σε μια όμορφη εκκλησία· το ότι έχουμε αδελφούς που είναι εντεταλμένοι να κηρύττουν· το ότι κατά καιρούς μας επισκέπτεται ένας Απόστολος. Είμαστε ευγνώμονες, επειδή όλα αυτά είναι σημαντικά για εμάς. Και γι' αυτό προσφέρουμε θυσίες, για να υποστηρίξουμε αυτή την Εκκλησία.

Θέλουμε την Εκκλησία μας να είναι μια Εκκλησία λειτουργική. Είναι επομένως με αυτό τον τρόπο που μπορούμε να εκφράζουμε την ευγνωμοσύνη μας, προσφέροντας θυσίες και δίνοντας πνευματικές προσφορές για να ευχαριστούμε τον Θεό, για τις επίγειες δωρεές του, για τη σωτηρία μας και για την Εκκλησία.

μοσύνης μας προς τον Θεό. Έτσι, όταν φέρνουμε τις θυσίες μας, τον ευχαριστούμε για τις επίγειες δωρεές του. Ξέρουμε ότι πρόκειται για χάρη. Ο Θεός δεν είναι υποχρεωμένος να μας δίνει αυτά που χρειαζόμαστε. Υπάρχουν πολλοί άνθρωποι που έχουν πολύ λιγότερα από εμάς, παρ' όλο που αξίζουν όσο κι εμείς. Φέρνουμε λοιπόν τις θυσίες μας για να ευχαριστήσουμε τον Θεό τον δότη.

Ευχαριστούμε τον Θεό για τη σωτηρία του, την οποία μας προσφέρει. Ευχαριστούμε τον Ιησού για την μεγάλη του θυσία. Ευχαριστούμε τον Θεό που μας επέλεξε για να είμαστε τα παιδιά του. Ευχαριστούμε τον Θεό για τη σωτηρία του και του φέρνουμε τις πνευματικές μας θυσίες. Δεν θυσιάζουμε πλέον πρόβατα.

Όταν βαπτιστήκαμε και λάβαμε την Αγία Σφράγιση, φέραμε τη ζωή μας σε αυτόν. Όταν σφραγιστήκαμε ή τη στιγμή της επικύρωσης, είπαμε: «Τώρα σου ανήκω. Είμαι δικός σου». Είναι μια υπόσχεση που δώσαμε στον Θεό: «Με έσωσες· σου προσφέρω τη ζωή μου». Με τις πνευματικές μας προσφορές, εκφράζουμε την ευγνωμοσύνη μας.

Θυμόμαστε τους Εβραίους που έφερναν τις θυσίες τους για να είναι σε κοινωνία με τον Θεό. Η μεγαλύτερη επιθυμία μας είναι να είμαστε σε τέλεια κοινωνία με τον Ιησού Χριστό. Και για να είμαστε σε κοινωνία με τον Χριστό, οφείλουμε να ανακαλέσουμε κάθε τι που είναι ασύμβατο με τον Ιησού, δηλαδή όλα όσα θα μπορούσαν να είναι ένα εμπόδιο στην κοινωνία μας με τον Θεό. Ίσως έχουμε μια κάποια άποψη και αυτή είναι η δική μας άποψη. Θέλουμε να είμαστε πεπεισμένοι ότι είναι καλή.

Με την πάροδο του χρόνου, όμως, συνειδητοποιούμε ότι ο Ιησούς έχει μια διαφορετική άποψη. Σε αυτό το συγκεκριμένο σημείο, διαφωνούμε. Αλλά όπως θέλουμε να είμαστε ένα με τον Ιησού, εγκαταλείπουμε τη δική μας άποψη, την ανακαλούμε. Ίσως έχουμε μια επιθυμία στην οποία ο Θεός δεν ανταποκρίνεται. Όμως θέλουμε να είμαστε ένα με τον Θεό. Αυτή η ανεκπλήρωτη επιθυμία μπορεί να αποτελέσει εμπόδιο στην κοινωνία μας με τον Θεό, γι' αυτό την ανακαλούμε και λέμε στον Θεό:

«Εντάξει, καταλαβαίνω ότι δεν είναι αυτό το δικό σου θέλημα. Το σημαντικό για μένα είναι να είμαι ένα μαζί σου». Αυτή είναι μια πνευματική θυσία που συσφίγγει και ενισχύει την κοινωνία μας με τον Θεό. Ανακαλούμε και αποποιούμαστε κάθε τι που θα μπορούσε να αποτελέσει ένα εμπόδιο στην κοινωνία μας με τον Θεό.

Για τη συμφιλίωσή τους με τον Θεό, οι Εβραίοι όφειλα να φέρουν προσφορές. Χάρη στην θυσία του Χριστού, δεν χρειαζόμαστε τέτοιου είδους θυσίες για να αποκτήσουμε τη συγχώρηση. Ωστόσο, ο Ιησούς θα ήθελε να ανακαλέσουμε κάποια πράγματα για να αποκτήσουμε τη συγχώρηση. Επιθυμεί να εγκαταλείψουμε τις κατακρίσεις και τις κατηγορίες εναντίον του πλησίον μας. Επιθυμεί να σταματήσουμε τις αιώνιες κατηγορίες. Επιθυμεί να εγκαταλείψουμε κάθε σκέψη για εκδίκηση. Επιθυμεί να αποδεχθούμε το γεγονός ότι ο αμαρτωλός δεν θα τιμωρηθεί, απαραίτητα σε αυτή τη γη. Επιθυμεί να αποδεχόμαστε ότι ο αμαρτωλός, ο ένοχος, μπορεί να συγχωρηθεί.

Δεν είναι πάντα εύκολο να απαρνηθούμε αυτή την ιδέα της ανθρώπινης δικαιοσύνης. Ωστόσο, ο Ιησούς μας λέει: «Αν θέλεις να σε συγχωρήσω, οφείλεις να είσαι διατεθειμένος να συγχωρήσεις τον πλησίον σου. Σταμάτησε να τον κατηγορείς. Σταμάτα να τον κρίνεις. Μην επιδιώκεις την εκδίκηση». Αυτές επίσης, είναι πνευματικές θυσίες που οφείλουμε να κάνουμε για να συγχωρηθούμε.

Στη συνέχεια αδελφοί και αδελφές, συμβαίνει κάποιες φορές να έχουμε ένα ειδικό αίτημα. Ίσως επιθυμούμε κάτι για τον εαυτό μας ή ζητούμε κάτι για τον πλησίον μας, ή μεσολαβούμε για τις ψυχές της άλλης όχθης. Γνωρίζω πολλούς αδελφούς και

Ο Απόστολος Περιφέρειας Πίτερ Σούλτε

αδελφές που λένε: «Λοιπόν, θα προσευχηθώ και θα φέρω μια ειδική προσφορά στον Θεό». Ποια είναι η ιδέα; Είναι προφανές ότι δεν μπορούμε να αγοράσουμε βοήθεια από τον Θεό. Ακόμη και αν του προσέφερα ένα δισεκατομμύριο αμερικανικά δολάρια, δεν θα μπορούσα να τον εξαναγκάσω να εκπληρώσει την επιθυμία μου και να το επιβάλλω το θέλημά μου. Ο Θεός δεν ενδιαφέρεται για τα χρήματά μου. Δεν τα χρειάζεται. Δεν μπορώ να εξαγοράσω την ευλογία του Θεού, δεν μπορώ να αξίζω την βοήθειά του.

Τότε λοιπόν, γιατί το κάνουν οι αδελφοί και οι αδελφές; Γιατί προσφέρουν μια ειδική προσφορά, όταν θέλουν να ικετεύσουν για κάποιο πράγμα; Θέλουν να δείξουν στον Θεό, πόσο σημαντικό είναι αυτό το αίτημα στα μάτια τους, πόσο ενδιαφέρονται για την ευημερία του πλησίον τους. Κατά συνέπεια, η προσφορά μας συμπληρώνει την προσευχή μας και θέλει να καταδείξει ότι το αίτημά μας σημαίνει κάτι για εμάς, ότι είναι σημαντικό. Από την άλλη πλευρά, είναι επίσης ένα σημάδι εμπιστοσύνης. Με την προσφορά μας, θέλουμε να ευχαριστήσουμε τον Θεό, προτού ακόμη απαντήσει στην προσευχή μας. Και θέλουμε να αποδείξουμε ότι εμπιστευόμαστε την καλή θέληση του Θεού: «Εμπιστεύομαι την αγάπη σου, εμπιστεύομαι το καλό σου θέλημα. Θα μου δώσεις ακριβώς αυτό που χρειάζομαι. Θα κάνεις αυτό που πρέπει, τη σωστή στιγμή. Και σε ευχαριστώ εκ των προτέρων». Εκφράζουμε έτσι την εμπιστοσύνη μας στον Θεό: «Σε εμπιστεύομαι. Θα με βοηθήσεις και ότι κάνεις, αυτό θα είναι η καλύτερη λύση για μένα».

Η κοινότητα εορτάζει την Αγία Κοινωνία υπέρ των εκλιπόντων

Βλέπετε, ακόμη και ως Νεοαποστολικοί χριστιανοί, έχουμε πολλούς λόγους για να φέρουμε τις δωρεές και τις πνευματικές μας θυσίες στον Θεό. Έτσι ομολογούμε την πίστη μας στον Θεό, τον Παντοδύναμο και τον Δημιουργό. Του αποδίδουμε ευχαριστίες για την καθημερινή του βοήθεια και για τον λόγο αυτό του φέρουμε τις προσφορές μας. Τον ευχαριστούμε με τις πνευματικές μας θυσίες για τη σωτηρία. Προσπαθούμε να κάνουμε το καλό, να προστρέχουμε να βοηθήσουμε εκείνους που αντιμετωπίζουν δυσκολίες και επιθυμούμε να μοιραζόμαστε τα πνευματικά μας πλούτη με τους άλλους. Ευχαριστούμε τον Θεό που αποτελούμε μέρος της Εκκλησίας, την υποστηρίζουμε και φέρουμε τις προσφορές μας. Θέλουμε να έχουμε μια ισχυρή κοινωνία με τον Ιησού και γι' αυτό εγκαταλείπουμε όλες τις ιδέες και τα πράγματα που θα μπορούσαν να αποτελέσουν εμπόδιο στην κοινωνία. Και για να μπορούν να συγχωρούνται οι αμαρτίες μας, εγκαταλείπουμε κάθε ιδέα εκδίκησης και τιμωρίας. Και σταματάμε να κατακρίνουμε και να κατηγορούμε τον πλησίον μας. Εάν το επιθυμούμε, μπορούμε να συνοδεύουμε τις προσευχές μας με προσφορές – όχι για να αγοράσουμε την βοήθεια του Θεού, όχι για να επιβάλλουμε την θέλησή μας στον Θεό, αλλά για να του δείξουμε πόσο σημαντική είναι για εμάς, αυτή η ευχή και ότι τον εμπιστευόμαστε: «Σε ευχαριστούμε για ότι και αν κάνεις. Θα κάνεις αυτό που είναι σωστό και δίκαιο». Ο Θεός κοιτάζει πρώτα τον άνθρωπο και μετά την προσφορά. Εάν προέρχεται από μια καθαρή καρδιά, θα ευλογήσει τις προσφορές και τις θυσίες μας. Το ουσιαστικό είναι η καρδιά μας, όχι οι προσφορές μας. Ο Ιησούς εξήγησε ότι ορισμένοι άνθρωποι έκαναν μεγάλα πράγματα γι' αυτόν, αλλά όχι με μια σωστή στάση καρδιάς.

Γι' αυτό και είπε: «Δεν σε γνωρίζω». Από την άλλη πλευρά, εάν η στάση της καρδιάς μας είναι σωστή, δεν θα πούμε στον Θεό: «Σου δίνω ό,τι έχει απομείνει». Επειδή τότε ο Θεός θα είναι η απόλυτη προτεραιότητά μας. Δεν μπορούμε να πούμε στον Θεό: «Ωχ, δεν έχω χρήματα αυτό τον μήνα. Λυπάμαι, αλλά δεν έχω κάτι να προσφέρω. Αχ, είμαι τόσο απασχολημένος, δεν έχω πλέον χρόνο για να σε υπηρετήσω». Αυτό δεν λειτουργεί. Σκεφτείτε τον Άβελ. Είχε τη σωστή στάση καρδιάς. Γι' αυτόν, το καλύτερο που είχε, ήταν αρκετά καλό για τον Θεό. Ο Θεός είναι πιστός. Όλες τις δωρεές και τις θυσίες που του φέρνουμε με καθαρή καρδιά, θα τις ευλογήσει. Και επιθυμία μου είναι να βιώνουμε όλοι μας, αυτή την εμπειρία. Αμήν.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΙΚΑ

Με τις θυσίες και τις προσφορές μας, εκφράζουμε στον Θεό την λατρεία μας, την ευγνωμοσύνη μας, την επιθυμία μας για κοινωνία μαζί του, την λαχτάρα μας για συγχώρηση και την εμπιστοσύνη μας.

Το πενταπλό «ναι» στον Ιησού

Πώς ενεργεί ο Ιησούς, τι είναι αυτό που θέλει και που μας οδηγεί: Αυτό είναι που φαίνεται από τον δείκτη που ο ίδιος άφησε πίσω του. Και αυτό εκτυλίσσεται στην κοινωνία που δημιούργησε ο Κύριος. Εδώ είναι μια θεία λειτουργία που ασχολείται με τις αποφάσεις.

Φωτογραφίες: Μαριέλ Φέλντε

Η θεία λειτουργία που μεταδόθηκε ζωντανά από το Σάαρμπουργκ (Γερμανία) στις 7 Φεβρουαρίου 2021 ήταν και απευθυνόταν στις κοινότητες των Κάτω Χωρών.

Κατά συνέπεια, το Άγιο Πνεύμα οφείλει να φωτίζει «τα μάτια της καρδιάς». «Τι σημαίνει αυτό;», ρώτησε ο Πρωταπόστολος Ζαν Λυκ Σνάιντερ, πριν απαντήσει: «Στην Αγία Γραφή, η καρδιά αποτελεί την έδρα των αποφάσεων του ανθρώπου». Εν ολίγοις, αυτό σημαίνει ότι οφείλουμε να «λαμβάνουμε τις αποφάσεις μας, κάτω από το φως του Αγίου Πνεύματος». Ο πρόεδρος της Εκκλησίας εξήγησε τι σημαίνει αυτό συγκεκριμένα, με την βοήθεια πέντε όρων που προέρχονται από τον βιβλικό λόγο.

Από την ελπίδα, στην προετοιμασία

«Ο Θεός θέλει να μας οδηγήσει στην βασιλεία του, όπου θα μπορούμε να ζούμε σε κοινωνία μαζί του, όπου θα είμαστε απελευθερωμένοι από το κακό, όπου θα μπορούμε να είμαστε σε τέλεια κοινωνία με τους συγχρόνους μας». Βέβαια, αυτό αφορά το μέλλον, αλλά είναι κάτι περισσότερο από μια αόριστη υπόσχεση. «Το μέλλον αυτό είναι απολύτως

Βέβαιο, όσο σίγουρα είναι ο θάνατος και η Ανάσταση του Ιησού Χριστού. Είναι η εγγύηση ότι το μέλλον αυτό θα έλθει. Επειδή το αναγνωρίζουμε, λαμβάνουμε αυτή την απόφαση. Κοιτάζουμε προς το μέλλον και προετοιμαζόμαστε γι' αυτό!».

Από τη δόξα στην πιστότητα

«Το Άγιο Πνεύμα μας οδηγεί στην γνώση του Ιησού Χριστού. Μας δείχνει το μεγαλείο του. Μας εξηγεί το μεγαλείο της αγάπης του για εμάς. Μας εξηγεί μέχρι ποιο σημείο είναι Άγιος». Και είναι από αυτό που πηγάζει η επιθυμία μας, να είμαστε κοντά στον Χριστό. «Επειδή έχουμε αναγνωρίσει τον πλούτο της δόξας του, είμαστε αποφασισμένοι: Θα παραμείνουμε πιστοί, μέχρι το τέλος!».

Από τη δύναμη στην εμπιστοσύνη

«Αυτό είναι το αποτέλεσμα της Παντοδυναμίας του Θεού επάνω στον Ιησού Χριστό: Νίκησε τον θάνατο και μπόρεσε να πάει στον ουρανό, κοντά στον Πατέρα του. Και είναι με αυτή τη δύναμη που ο Θεός ενεργεί επάνω σου! – Έχοντας επίγνωση για τα γεγονότα αυτά, λαμβάνουμε μια νέα απόφαση:

Ο Πρωταπόστολος Σνάιντερ εκφράζει την χαρά και τον ενθουσιασμό του, που μπόρεσε να βρεθεί ανάμεσα στους αδελφούς και τις αδελφές των Κάτω Χωρών, κατά τη διάρκεια μιας εικονικής θείας λειτουργίας

βάνουμε την απόφασή μας: Συνεχίζουμε τη δράση μας στους κόλπους του Έργου του».

- «Στους κόλπους της Εκκλησίας του Χριστού υπάρχουν όλα όσα χρειάζεται ο άνθρωπος για να αποκτήσει τη σωτηρία του. Εδώ επίσης, λαμβάνουμε μια απόφαση: Επιθυμώ να λαμβάνω την πληρότητα της ευλογίας – όχι δέκα τα εκατό, ούτε τριάντα, θέλω εκατό στα εκατό!».
- «Η δύναμη του Χριστού, που εμπνέει την ενότητα και την κάνει πράξη, είναι ενεργή και εργάζεται για το σκοπό αυτό. Η δύναμη αυτή είναι τόσο μεγάλη που μπορεί να ξεπεράσει όλα όσα μπορούν να προκαλέσουν χωρισμό. Για τον λόγο αυτό, εδώ επίσης, λαμβάνουμε μια απόφαση: Θέλω να συνεχίσω να δεσμεύομαι για την ενότητα της κοινότητας!».

«Λαμβάνουμε αυτές τις αποφάσεις», εκφράστηκε ο Πρωταπόστολος Σνάιντερ. «Και ο Χριστός μας βοηθά να τις θέτουμε σε εφαρμογή!»

Έχουμε μια απόλυτη και άνευ όρων εμπιστοσύνη· εμπιστευόμαστε τη δύναμη του Θεού».

Από την πίστη στην αγάπη που ενεργεί

«Η δύναμη αυτή ενεργεί μόνο σε αυτούς που πιστεύουν. Γι' αυτό αποφασίζουμε: Θέλω να πιστεύω πραγματικά. – Η αληθινή πίστη, που είναι ευάρεστη στον Ιησού Χριστό, είναι η πίστη που ενεργεί διαμέσου της αγάπης. Θέλω να ενεργώ διαμέσου της αγάπης, έτσι ώστε η παντοδυναμία του Θεού να ενεργεί επάνω μου!».

Από την αποτελεσματικότητα, στο έργο

«Η δύναμη του Ιησού Χριστού εργάζεται στους κόλπους της Εκκλησίας του. Ακριβώς όπως η παντοδυναμία του Θεού ενεργούσε στον Ιησού Χριστό, η δύναμη του Χριστού ενεργεί μέσα στην κοινότητα». Και αυτό σημαίνει τρία πράγματα, εξήγησε ο Πρωταπόστολος:

- «Υπάρχουν ωστόσο περίοδοι όπου η κατάσταση είναι τελείως διαφορετική: Όταν δεν υπάρχει κανένα ίχνος επιτυχίας. Αυτό όμως, δεν αλλάζει τίποτα στο γεγονός ότι ο Χριστός συνεχίζει να ενεργεί στους κόλπους του Έργου του και τίποτα δεν μπορεί να τον συγκρατήσει. Γι' αυτό και λαμ-

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΙΚΑ

Εφεσίους 1 : 18-20 :

« Ώστε να φωτιστούν τα μάτια του νου σας, στο να γνωρίσετε ποια είναι η ελπίδα της πρόσκλησής του, και ποιος ο πλούτος της δόξας της κληρονομιάς του στους αγίους· και ποιο είναι το υπερβολικό μέγεθος της δύναμής του σε μας που πιστεύουμε, σύμφωνα με την ενέργεια της κυρίαρχης εξουσίας της δύναμής του· την οποία ενέργησε στον Χριστό, καθώς τον ανέστησε από τους νεκρούς· και τον κάθισε στα δεξιά του στα επουράνια! ».

Το Άγιο Πνεύμα μας αποκαλύπτει τη δόξα του Χριστού, το θέλημα και τη σωτηρία δράση του. Φωτισμένοι από το Άγιο Πνεύμα, είμαστε αποφασισμένοι να ακολουθούμε τον Χριστό και να τον υπηρετούμε μέχρι τέλους με πίστη και αγάπη.

Ο Πρωταπόστολος Σνάνιντερ τελεί μια θεία λειτουργία στην άδεια εκκλησία του Στρασβούργου (Γαλλία)

Ο μεγάλος γιατρός στην εργασία

Σήμερα επίσης, ο Ιησούς Χριστός θεραπεύει. Η πίστη είναι το θεμέλιο, όμως, αυτό δεν είναι αρκετό: Εδώ είναι η διάγνωση που γίνεται κατά τη διάρκεια μιας θείας λειτουργίας που τελέστηκε από τον Πρωταπόστολο.

Κηρύττοντας μέσα σε μια άδεια εκκλησία – και όμως, η θεία λειτουργία στις 17 Ιανουαρίου 2021 αριθμούσε περίπου 23 000 συμμετέχοντες: εξ αιτίας του κορωνοϊού, η θεία λειτουργία που εκπέμφθηκε από το Στρασβούργο (Γαλλία) μεταδόθηκε με βίντεο στην Βόρεια Αμερική.

Ο ίδιος ο Ιησούς θεράπευσε το νέο άνδρα, ο οποίος δεν άκουγε και δεν έβλεπε τίποτα κατά τη διάρκεια των επιληπτικών του κρίσεων και οι συνάνθρωποί του θεωρούσαν ότι είχε καταληφθεί από ένα ακάθαρτο πνεύμα. Ο Πρωταπόστολος Ζαν Λυκ Σνάνιντερ το εξήγησε με αυτό τον τρόπο, θέτοντας το ακόλουθο ερώτημα: Τι σημαίνει αυτό το θαύμα;

Το να είναι κάποιος χριστιανός στους κόλπους της Εκκλησίας δεν είναι αρκετό

Για να κατανοήσουμε αυτό το γεγονός, πρέπει να λάβουμε υπ' όψη το πολιτιστικό πλαίσιο της εποχής. Οι Εβραίοι θεωρούσαν ότι, εάν κάποιος ασθενούσε, ήταν επειδή είχε διαπράξει κάποια αμαρτία. Αυτό είχε ως αποτέλεσμα, ο ασθενής να θεωρείται ακάθαρτος και να οδηγείται στο περιθώριο της κοινωνίας.

«Ο Ιησούς ήθελε να δείξει: Κοιτάζτε, είμαι απεσταλμένος από τον Θεό για να φέρω τη σωτηρία», εξήγησε ο προϊστάμενος της Εκκλησίας. «Οι αμαρτί-

ες είναι συγχωρημένες, μπορείς να είσαι σε κοινωνία με τον Θεό, μπορείς να είσαι σε κοινωνία με τον λαό του Θεού. Αυτό είναι το νόημα του θαύματος!»

Σε κάθε ευκαιρία ωστόσο, ο Ιησούς εξηγούσε ξεκάθαρα την κύρια απαιτούμενη προϋπόθεση: «Η πίστη σου σε έσωσε». Και: «Όλα είναι δυνατά, για αυτόν που πιστεύει!». Η πίστη αυτή, ωστόσο, θα πρέπει να είναι αληθινή: Δεν είναι αρκετό για κάποιον να αυτοαποκαλείται χριστιανός, να πηγαίνει τακτικά στην εκκλησία και να προσεύχεται. Η αληθινή πίστη συνίσταται στο να κάνει πάντα το θέλημα του Θεού.

Βιώνοντας την θεραπευτική δύναμη του Ιησού σήμερα

Και σήμερα επίσης μπορεί να βιωθεί ως εμπειρία η θεραπευτική δύναμη του Ιησού Χριστού, τόνισε ο Πρωταπόστολος:

- «Θέλει να μας απελευθερώσει, θέλει να θεραπεύει την ψυχή μας. Είναι μια συνεχής διαδικασία».
- «Μπορούμε να βιώνουμε την αγάπη του, την μέριμνα και την εγγύτητά του, ακόμη και μέσα στις αντιξοότητες. Ο Ιησούς μας παρηγορεί».
- «Με τη διδασκαλία του θέλει επίσης να διώξει τα ακάθαρτα πνεύματα. Τα αναγνωρίζουμε από το γεγονός ότι μας απομακρύνουν από τον Ιησού

Χριστό. Ότι εμπνέεται από το Άγιο Πνεύμα, παράγει καρπούς, όπως η ειρήνη, η αγάπη, η καλοσύνη και η αυτοκυριαρχία».

- «Για πολλούς ανθρώπους, σήμερα, αυτό αποτελεί ένα κίνδυνο, ιδιαίτερα σε δύσκολους καιρούς. Γίνονται κωφάλαοι. Δεν ενδιαφέρονται πλέον για την μοίρα των άλλων. – Είσαι ένας μάρτυρας του Ιησού Χριστού. Μη το ξεχνάς!».

Ο Δάσκαλος ενεργεί πάντα

Η αφήγηση της θεραπείας του επιληπτικού νέου παρουσιάζει μια ιδιαιτερότητα, συνέχισε ο πρόεδρος της Εκκλησίας: Οι μαθητές, αν και έλαβαν την εξουσία και τη δύναμη να εκδιώξουν τα ακάθαρτα πνεύματα, δεν μπόρεσαν να βοηθήσουν αυτό τον νέο. Ο Ιησούς τους εξήγησε τη σημασία της προσευχής και της νηστείας. Και ο Πρωταπόστολος, όλο αυτό το μετέφερε στο σήμερα, στο παρόν:

Η μείωση των μελών της Εκκλησίας, σε ορισμένα μέρη του κόσμου, εγείρει το ζήτημα της δύναμης και της εξουσίας των Αποστόλων. Αυτό απαιτεί εμπιστοσύνη: «Ο Δάσκαλος είναι πάντα εκεί και Δάσκαλος είναι ο Ιησούς Χριστός. Παραμένει άγρυπνος επάνω στο κοπάδι του. Θα ολοκληρώσει του Έργου του για την λύτρωσή μας».

Σε μια απόσταση 8000 χιλιομέτρων από το Στρασβούργο (Γαλλία), οι αδελφοί και οι αδελφές των Η.Π.Α. και του Καναδά, συμμετέχουν στην θεία λειτουργία. Στις εκκλησίες και κατ' οίκον, λαμβάνουν την μετάδοση της θείας λειτουργίας διαμέσου του διαδικτύου.

Από μόνη της η απλή λήψη των πράξεων σωτηρίας που διανέμονται από τους Αποστόλους, δεν παράγει αυτόματα σωτηρία: «Οφείλουμε να προσευχόμαστε για να κατακτήσουμε τη σωτηρία μας: Σε παρακαλώ Θεέ μου, χορήγησέ μου την χάρη σου!».

Από πνευματική άποψη, η νηστεία συνίσταται στον να επικεντρωνόμαστε στο ουσιαστικό. «Στους κόλπους της Εκκλησίας μας έχουμε πολλά καθήκοντα που οφείλουμε να εκπληρώσουμε». Ωστόσο: «Αυτό που είναι ουσιαστικό, είναι να εμμένουμε στη διδασκαλία των Αποστόλων, στην κοινωνία, στην προσευχή και στο σπάσιμο του ψωμιού!».

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΙΚΑ

Ματθαίος 17 : 15-16 :

« Κύριε, ελέησέ μου τον γιο, επειδή παθαίνει σεληνιασμό, και υποφέρει φοβερά· με αποτέλεσμα να πέφτει στη φωτιά, και πολλές φορές στο νερό· και τον έφερα στους μαθητές σου, αλλά δεν μπόρεσαν να τον θεραπεύσουν! ».

Τα θαύματα του Ιησού δίνουν μαρτυρία της δύναμής του να θεραπεύει. Ο Ιησούς Χριστός σώζει εκείνους που τον εμπιστεύονται πραγματικά. Έρχεται να μας βοηθήσει και φροντίζει για την πνευματική μας υγεία. Εστιάζουμε σε ό,τι είναι απαραίτητο για τη σωτηρία μας.

Η σωτηρία του Θεού : Καμία ανταμοιβή χωρίς προσπάθεια

« Είμαστε υπεύθυνοι για την προσωπική μας σωτηρία », μας λέει ο Πρωταπόστολος διαμέσου του κηρύγματός του, κατά την θεία λειτουργία που τέλεσε στο Νιαμέι (Νιγηρας) στις 7 Φεβρουαρίου 2020. Ο Θεός όμως θέτει στη διάθεσή μας όλα τα απαραίτητα μέσα, έτσι ώστε να μπορούμε να αποκτήσουμε τη σωτηρία. Αποστολή μας είναι να αποδεχθούμε αυτά τα μέσα.

Φωτογραφίες: Ν.Ε. Δυτικής Γερμανίας

«Όσο βρισκόταν εδώ στη γη, ο Ιησούς ήταν ελεύθερος, επειδή έκανε πάντα αυτό ακριβώς που αποφάσιζε να κάνει», εξήγησε ο Πρωταπόστολος Ζαν Λυκ Σνάντερ. «Ότι και να συνέβαινε, είχε αποφασίσει να κάνει το θέλημα του Πατέρα του και, ούτε οι άνθρωποι, ούτε ο διάβολος, μπορούσαν να τον εμποδίσουν να κάνει το θέλημα του Πατέρα του. Ο Ιησούς Χριστός άξιζε να εισέλθει στον ουρανό, επειδή υπάκουε τέλεια στον Πατέρα του.»

Η σωτηρία του Θεού

Ο Πρωταπόστολος εξήγησε ότι οι άνθρωποι μπορούν να αποκτήσουν τη σωτηρία που τους προσφέρει ο Θεός, μόνον αν πληρούν τις προϋποθέσεις που ο Θεός απαιτεί. Για να αποκτήσουν τη σωτηρία εν Χριστώ, οι άνθρωποι οφείλουν να πιστεύουν στον Ιησού Χριστό:

«Όποιος πιστεύει στον Θεό, είναι πεπεισμένος ότι ο Ιησούς έχει πάντα δίκιο και ότι η διδασκαλία του εφαρμόζεται από όλους τους ανθρώπους σε κάθε στιγμή». Οφείλουν να είναι αναγεννημένοι με νερό και Πνεύμα και να συμμετέχουν τακτικά στην Αγία

Κοινωνία: «Εάν θέλεις να εισέλθεις στην βασιλεία του Θεού, πρέπει να είσαι αναγεννημένος με νερό και Πνεύμα. Εάν θέλεις να εισέλθεις στον ουρανό, πρέπει να λαμβάνεις την Αγία Κοινωνία».

Ως άνθρωποι, οφείλουμε να αδράξουμε τη σωτηρία όταν μας την προσφέρει ο Θεός: «Δεν μπορώ να πω: «Ω, καλέ Θεέ, σήμερα δεν χρειάζομαι, ίσως όταν θα γεράσω, όταν θα είμαι εβδομήντα χρονών, τότε, θα ασχοληθώ με την ψυχή μου». Είναι σήμερα που ο Θεός μας προτείνει τη σωτηρία, είναι σήμερα που πρέπει να την αγοράσουμε». Οφείλουμε να έχουμε πλήρη υποταγή στο θέλημα του Θεού: Δεν μπορούμε να διαπραγματευόμαστε τη σωτηρία μας. «Ο Κύριος αποφάσισε: «Για να έχουμε σωτηρία, οφείλουμε να πιστεύουμε και να έχουμε υπακοή στην πίστη μας. Πρέπει να εφαρμόζουμε το Ευαγγέλιο, όλο το Ευαγγέλιο». Δεν μπορώ να έλθω λέγοντας στον καλό Θεό: «Άκου, τηρώ σχεδόν όλες τις Εντολές, αλλά είναι κάποιες τις οποίες δεν μπορώ να τηρήσω. Αλλά γι' αυτό, σου δίνω μια ειδική προσφορά, έτσι θα μπορείς να με σώσεις!»».

Τον Φεβρουάριο του 2020 – ακριβώς πριν την επιδημία του κορωνοϊού –, ο Πρωταπόστολος μετέβη για τελευταία φορά στην αφρικανική Ήπειρο, για να επισκεφτεί τους αδελφούς και τις αδελφές στο Νίγηρα

Επιπλέον είναι σημαντικό να αγαπάμε τον Θεό με μια ειλικρινή αγάπη: «Ο Ιησούς θέλει, ό,τι κάνουμε, να το κάνουμε από αγάπη γι' αυτόν. Και πώς μετρά την αγάπη μας; Μας λέει: «Εάν αγαπάς τον Θεό, οφείλεις να αγαπάς τον πλησίον σου. Η αγάπη σου για τον Θεό δεν μπορεί να είναι μεγαλύτερη από την αγάπη που έχεις για τον πλησίον σου!»».

Η λήψη της σωτηρίας

«Αλλά τι οφείλουμε να κάνουμε για να αποκτήσουμε τη σωτηρία που μας προσφέρει ο Θεός;», ρώτησε στη συνέχεια ο Πρωταπόστολος. Εξήγησε ορισμένες απαραίτητες προϋποθέσεις:

Λήψη μια απόφασης: «Πραγματικά πρέπει να λάβουμε μια απόφαση. Δεν αρκεί να λάβουμε το βάπτισμα με νερό και το βάπτισμα με Πνεύμα· πρέπει να δεσμευθούμε αληθινά» Έτσι, κρατώντας την υπόσχεσή του και επιμένοντας μέχρι τέλους: «Ο Ιησούς είπε : «Για να σωθείς, οφείλεις να εμμένεις μέχρι το τέλος» δεν αρκεί να ακολουθούμε τον Ιησού, να τον υπακούμε και να τον υπηρετούμε για μερικά χρόνια. Πρέπει να είμαστε πιστοί, μέχρι την επιστροφή του».

Αποδοχή του καθήκοντος για απάρνηση ορισμένων πραγμάτων: « Εκείνος που επιλέγει τη σωτηρία στον Ιησού Χριστό οφείλει να γνωρίζει: «Επιλέγοντας τον Ιησού Χριστό απαρνείσαι επίσης ορισμένα πράγματα». Προτεραιότητά μας είναι να επιλέξουμε τον Ιησού. «Ξαφνικά όμως, κάποιες φορές, πρέπει να απαρνηθείς κάτι». Και αποδεχόμαστε την ευθύνη μας: «Είμαι υπεύθυνος για τη σωτηρία μου. Ο Θεός μου δίνει, μου δίνει όλα όσα χρειάζομαι για να επιτύχω τη σωτηρία μου. Αλλά, από τη στιγμή που

είμαι ένα παιδί του Θεού, μου λέει: «Τώρα, είσαι εσύ ο υπεύθυνος για τη σωτηρία σου!»».

Επιπλέον, αντιμετωπίζοντας τον αντίπαλο που θέλει να μας κλέψει τα πνευματικά μας αγαθά: «Από τη στιγμή που είπαμε «Ναι!» στον Ιησού, δεχόμαστε επίθεση από καταχθόνια πνεύματα. Θα πρέπει να τα αποδεχόμαστε και θα πρέπει να αμυνόμαστε».

Τελειώνοντας το κήρυγμά του, ο Πρωταπόστολος κατέληξε ως εξής: «Η σωτηρία είναι μια χάρη που ο Θεός προσφέρει σε όλους τους ανθρώπους. Για να σωθούμε, οφείλουμε να εμμένουμε στην πίστη, την υπακοή και την αγάπη!».

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΙΚΑ

Ησαΐας 55 : 1 :

« Ω, όλοι εσείς που διψάτε, ελάτε στα νερά· και όσοι που δεν έχετε ασήμι, ελάτε, αγοράστε, και φάτε· ναι, ελάτε, αγοράστε κρασί και γάλα, χωρίς ασήμι και χωρίς τιμή! »

Η σωτηρία είναι μια χάρη που ο Θεός προσφέρει σε όλους τους ανθρώπους. Για να σωθούμε, θα πρέπει να εμμένουμε στην πίστη, στην υπακοή και στην αγάπη.

ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΕΝΟΣ ΤΥΦΛΟΥ ΣΤΗΝ ΙΕΡΙΧΩ

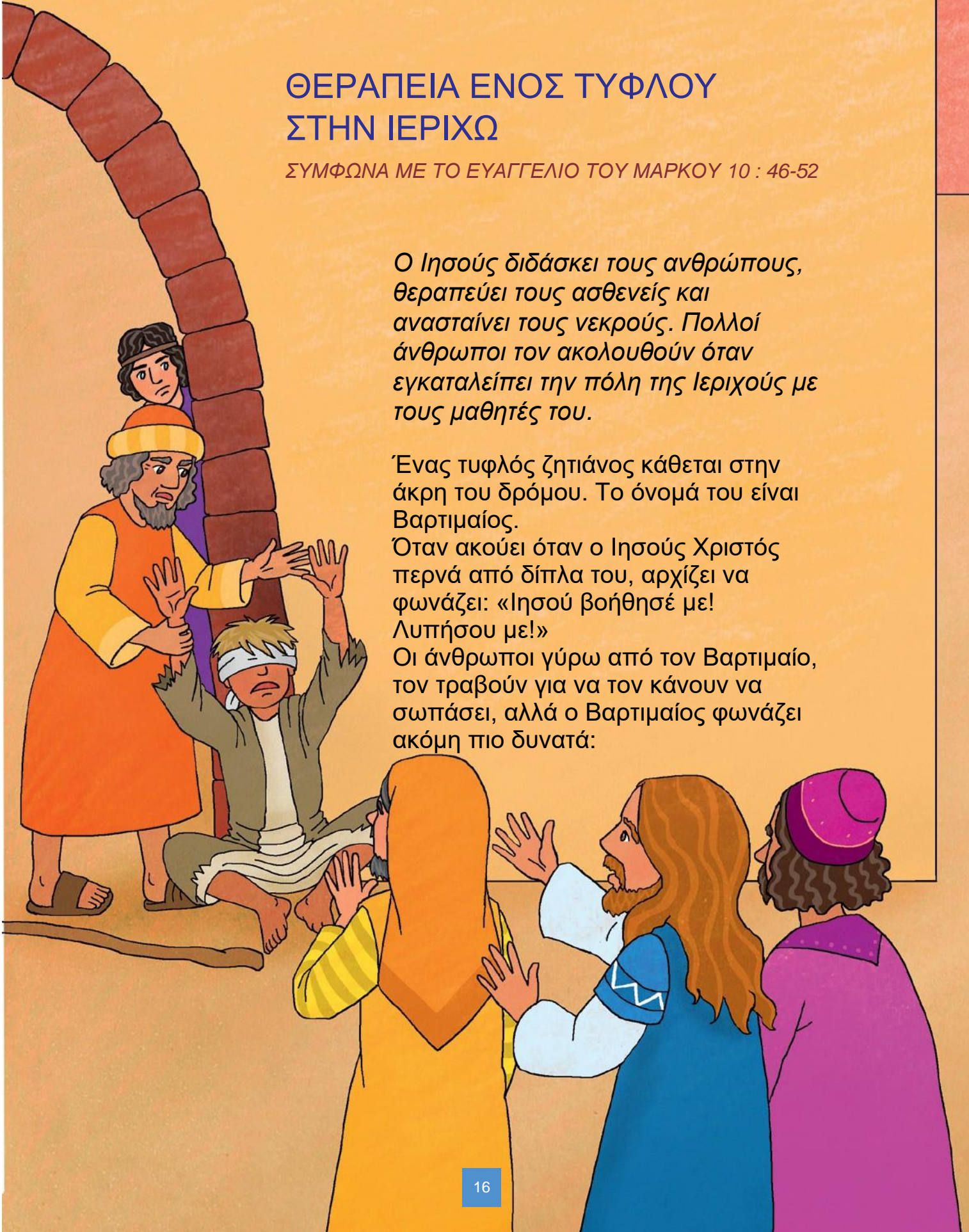
ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΟΥ ΜΑΡΚΟΥ 10 : 46-52

Ο Ιησούς διδάσκει τους ανθρώπους, θεραπεύει τους ασθενείς και ανασταίνει τους νεκρούς. Πολλοί άνθρωποι τον ακολουθούν όταν εγκαταλείπει την πόλη της Ιεριχούς με τους μαθητές του.

Ένας τυφλός ζητιάνος κάθεται στην άκρη του δρόμου. Το όνομά του είναι Βαρτιμαίος.

Όταν ακούει όταν ο Ιησούς Χριστός περνά από δίπλα του, αρχίζει να φωνάζει: «Ιησού βοήθησέ με! Λυπήσου με!»

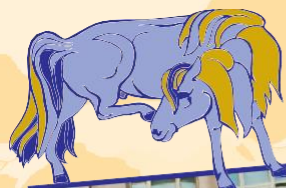
Οι άνθρωποι γύρω από τον Βαρτιμαίο, τον τραβούν για να τον κάνουν να σωπάσει, αλλά ο Βαρτιμαίος φωνάζει ακόμη πιο δυνατά:

«Ιησού βοήθησέ με! Λυπήσου με!»
 Τότε ο Ιησούς σταματά και λέει:
 «Καλέστε τον!».
 Οι άνθρωποι καλούν τον τυφλό,
 λέγοντας: « Λάβε κουράγιο, σήκω,
 σε καλεί!»
 Ο Βαρτιμαίος ρίχνει τον μανδύα
 του, σηκώνεται αναπηδώντας και
 πηγαίνει στον Ιησού. Ο Ιησούς
 θέτει το ερώτημα στον Βαρτιμαίο:
 «Τι θέλεις να κάνω για εσένα;»
 Ο τυφλός του απαντά:
 «Ραββουνί, Δάσκαλε,
 βοήθησέ με να ξαναβρώ το
 φως μου!»
 Ο Ιησούς του λέει: «Πήγαινε, η
 πίστη σου σε έσωσε».
 Την ίδια στιγμή, ο Βαρτιμαίος
 ξαναβρίσκει την όρασή του και
 ακολουθεί τον Ιησού.

ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΗΣ ΣΑΡΑΝΓΚΟΥ ΣΤΟ ΕΡΝΤΕΝΕΤ (ΜΟΓΓΟΛΙΑ)

Καλημέρα, ονομάζομαι **Σαρανγκού**. Σε αυτή την φωτογραφία βλέπετε πως έμοιαζα, όταν ήμουν μικρή.

Μερικά χρόνια αργότερα, πήγα σχολείο. Η φωτογραφία με την οικογένειά μου, τραβήχτηκε μπροστά από το **σχολείο** μου.

Τώρα είμαι οκτώ ετών και πηγαίνω στην τρίτη τάξη. Στην τάξη μου υπάρχουν 38 μαθητές. Σε αυτή την φωτογραφία με βλέπετε σε μια παράσταση στην **εορτή του σχολείου** ...

... και τα **Χριστούγεννα** μπροστά στο στολισμένο δέντρο.

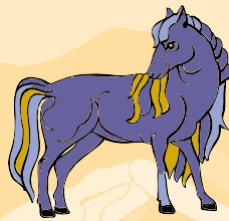
Εδώ βλέπετε τους **γονείς** μου. Ξέρετε ότι εδώ, τα παιδιά μιλούν με τους γονείς τους στον πληθυντικό; Έτσι είναι το έθιμο εδώ. Έχω τέσσερις αδελφούς και αδελφές: Ένα μικρότερο και ένα μεγαλύτερο αδελφό, καθώς και δύο αδελφές, μια πιο μικρή και μια, πιο μεγάλη από εμένα.

Η φωτογραφία αυτή τραβήχτηκε όταν ο **Πρωταπόστολος** τέλεσε μια θεία λειτουργία στην Ουλάν Μπατόρ, την πρωτεύουσα της χώρας μας. Στην φωτογραφία αυτή, φοράω μια κορδέλα.

Ακριβώς μπροστά μου, βλέπετε τον μικρότερο αδελφό μου.

Βρίσκω ότι η μικρή μου **αδελφή** είναι πολύ χαριτωμένη. Στις καλοκαιρινές μου διακοπές ασχολούμαι με τα μικρότερα αδέρφια μου.

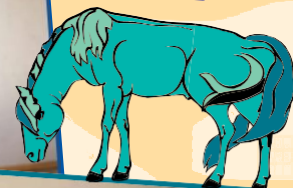
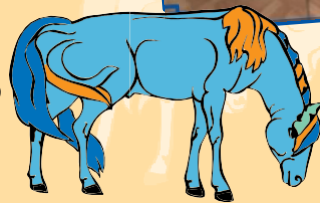

Ζούμε στην Μογγολία. Η χώρα έχει δύο γείτονες, την Ρωσία στα βόρεια και την Κίνα στα νότια. Η Κίνα και η Ρωσία συνδέονται με ένα μεγάλο αυτοκινητόδρομο και τον Υπερμογγολικό Σιδηρόδρομο, που διασχίζουν την χώρα μας. Κατοικούμε στην **Έντερντ**. Μετά την πρωτεύουσα, Ουλάν Μπατόρ, είναι η δεύτερη μεγαλύτερη πόλη της Μογγολίας. Η πόλη μας είναι πολύ καθαρή.

Στην Έντερντ, υπάρχει ένα μεγάλο κοίτασμα μεταλλεύματος χαλκού και ένα εργοστάσιο κατασκευής ταπήτων. Εδώ επίσης βρίσκεται η Νεοαποστολική **κοινότητα** στην οποία ανήκουμε. Πιστεύουμε όλοι μας τον Ιησού και τον αγαπάμε.

Κάποιες φορές στην κοινότητά μας, είναι η **παιδική χορωδία** που ψάλλει. Τι άλλο θα μπορούσα να σας διηγηθώ; Το αγαπημένο μου πιάτο είναι το **γκούλας**.

Μου αρέσει πολύ επίσης να διαβάζω βιβλία. Διαβάζοντας, μαθαίνω πολλά καινούρια πράγματα. Έχετε ακούσει κάποια φορά να μιλούν για τον **Τζένγκις Χαν**? Κατά τον Μεσαίωνα κατάφερε να συνενώσει όλους τους λαούς της Μογγολίας που προηγουμένως βρίσκονταν σε πόλεμο. Με τους υποστηρικτές του, κατέκτησε μια τεράστια εδαφική έκταση που εκτεινόταν από την Κίνα μέχρι την Ευρώπη. Τα μογγολικά στρατεύματα έφτασαν ακόμη και στην Βιέννη. Λέγεται ότι κάποτε, η μογγολική αυτοκρατορία ήταν η μεγαλύτερη στον κόσμο.

Ο άνδρας και η γυναίκα σύμφωνα με την εικόνα του Θεού (1^ο Μέρος)

Ο Θεός δεν ήθελε το ένα από τα δύο φύλα να είναι υποδεέστερο του άλλου, επειδή δημιούργησε τον άνδρα και την γυναίκα όμοια και σύμφωνα με τη δική του εικόνα.

Η Κατήχηση το επικαλείται μόνο συνοπτικά. Ένα διδακτικό κείμενο που προέρχεται από τη συνέλευση των Αποστόλων Περιφέρειας ξεκαθαρίζει πλέον σε τι συνίσταται αυτή η ομοιότητα.

Η Κατήχηση πραγματεύεται το γεγονός ότι ο άνθρωπος δημιουργήθηκε σύμφωνα με την εικόνα του Θεού και τονίζει το εξής: «Ο άνδρας και η γυναίκα είναι εξίσου όμοιοι με την εικόνα του Θεού και επομένως είναι πανομοιότυποι στην φύση τους. Όχι μόνο δημιουργήθηκαν για να είναι μαζί, όχι μόνο ο ένας με τον άλλο, αλλά επίσης για να είναι και ο ένας για τον άλλο. Είδαν επίσης να τους ανατίθεται το ίδιο καθήκον: «Να κυριαρχούν επάνω στη γη, δηλαδή να την εργάζονται και να τη διατηρούν».

(ΚΑΤΗΧΗΣΗ 3.3.2).

Η Κατήχηση πραγματεύεται το θέμα μόνον εν συντομία. «Η ομοιότητα του άνδρα και της γυναίκας με τον Θεό». Στη συνέχεια παρατίθενται συμπληρωματικές εξηγήσεις σχετικά με αυτό το ουσιαστικό θεολογικό πλαίσιο. Θα πρέπει να ληφθεί υπ' όψη, ότι ο ισχυρισμός που λέει ότι ο άνθρωπος δημιουργήθηκε κατ' εικόνα του Θεού (Imago Dei) καλύπτει μια ουσιαστική σημασία για την εικόνα που έχει ο άνθρωπος για τον εαυτό του και για την απόστολή του, στους κόλπους της

δημιουργίας. Επιπλέον η ομοιότητά του με τον Θεό, μπορεί να θεωρηθεί ως το ουσιαστικό βιβλικό θεμέλιο της ανθρώπινης αξιοπρέπειας – δηλαδή της ίσης αξίας και αξιοπρέπειας όλων των ανθρώπων, ανεξάρτητα από το φύλο τους. Στη συνέχεια, θα εξετάσουμε από πολύ κοντά, ως πρώτο βήμα, τα κείμενα της Αγίας Γραφής, όπου γενικά, και τη σχέση ανάμεσα στον άνδρα και την γυναίκα που προκύπτει από αυτήν. Με βάση αυτά τα βιβλικά αποτελέσματα, θα εξειδικεύσουμε τις δηλώσεις του δεύτερου μέρους της Κατήχησης.

Οι δύο αφηγήσεις της Δημιουργίας που βρίσκονται στην Γένεση 1:1 – 2:3 και στην Γένεση 2:4 – 3, αποτελούν το κύριο θεολογικό θεμέλιο της ομιλίας για τον άνθρωπο ως δημιουργήμα. Ενώ η πρώτη αφήγηση της Δημιουργίας φαίνεται μάλλον αφηρημένη, η δεύτερη την οποία θα εξετάσουμε πιο προσεκτικά στο απόσπασμά από την Γένεση 2:4β-25, διαθέτει ένα έντονο αφηγηματικό χαρακτήρα.

Η πρώτη αφήγηση της Δημιουργίας

Η δήλωση, σύμφωνα με την οποία, ο άνθρωπος δημιουργήθηκε σύμφωνα με την εικόνα του Θεού, βρίσκεται το θεμέλιό της στο απόσπασμα από την Γένεση 1:26-27. Επιπλέον, υπάρχει το ζήτημα της ομοιότητας του ανθρώπου με τον Θεό, στην Γένεση 5:1-2 και στη Γένεση 9:6β. Ο Ανδρέας Σούλε, ένας ειδικευμένος μελετητής της Παλαιάς Διαθήκης, παρατηρεί ότι η έκφραση: «Σύμφωνα με την εικόνα του Θεού» είναι, «από την άποψη των επιπτώσεών της στην ιστορία, χωρίς αμφιβολία, ο όρος με την μεγαλύτερη επιρροή στην Παλαιά Διαθήκη». Η πρώτη αφήγηση της Δημιουργίας (Γένεση 1:1 - 2:4α) δείχνει τον Θεό, ως εκείνον που με τον απλό του λόγο, συνθέτει και διατάσσει την πραγματικότητα σε έξι ημέρες, δηλαδή σε έξι χρονικά διαστήματα.

Καταδεικνύεται ότι όλα όσα υπάρχουν οφείλονται στον λόγο του Θεού. Στην τελική φάση της Δημιουργίας, την έκτη ημέρα, δημιουργήθηκαν πρώτα απ' όλα τα χερσαία ζώα (Γένεση 1:24-25),

και μετά από αυτό, ο Θεός αφιερώνεται στη Δημιουργία του ανθρώπου: «Και είτε ο Θεός: Ας κάνουμε άνθρωπο σύμφωνα με τη δική μας εικόνα, σύμφωνα με τη δική μας ομοίωση· και ας εξουσιάζει επάνω στα ψάρια της θάλασσας, κι επάνω στα πουλιά του ουρανού, κι επάνω στα κτήνη, κι επάνω σε ολόκληρη τη γη, κι επάνω σε κάθε ερπετό, που σέρνεται επάνω στη γη. Και ο Θεός δημιούργησε τον άνθρωπο σύμφωνα με τη δική του εικόνα· σύμφωνα με την εικόνα του Θεού τον δημιούργησε· αρσενικό και θηλυκό τούς δημιούργησε και τους ευλόγησε ο Θεός· και είτε σ' αυτούς ο Θεός: Αυξάνεστε και πληθύνετε και γεμίστε τη γη, και κυριεύστε την, και εξουσιάζετε επάνω στα ψάρια της θάλασσας, κι επάνω στα πουλιά του ουρανού κι επάνω σε κάθε ζώο που κινείται επάνω στη γη» (Γένεση 1:26-28).

Η Δημιουργία του ανθρώπου διακρίνεται από αυτή όλων των άλλων πραγμάτων. Αυτό προκύπτει από το απλό γεγονός ότι δεν είναι γραμμένο με ουδέτερο τρόπο: «Ας γίνει...», όπως συνέβαινε με τα άλλα έργα της Δημιουργίας, αλλά με μια μορφή, ως να απευθύνεται στον εαυτό του: «Ας κάνουμε τον άνθρωπο...». Στη δογματική παράδοση, η φράση αυτή ερμηνεύεται ως υπαινιγμός στην Τριαδική φύση του Θεού: Τα τρία Πρόσωπα του Θεού επιτελούν εξ ίσου το έργο του «Δημιουργού» (βλ. ΚΑΤΗΧΗΣΗ 2.4.1 και 3.2.1). Η προσφώνηση στον εαυτό του, για τη Δημιουργία του ανθρώπου διευρύνεται και κατά κάποιο τρόπο ενισχύεται από το γεγονός ότι ο Θεός τοποθετείται σε άμεση σχέση με τον άνθρωπο, επειδή πρέπει να είναι «σύμφωνα με την εικόνα και την ομοίωσή μας». Έτσι ο Θεός τοποθετείται σε μια άρρηκτη σχέση με τον άνθρωπο και ο άνθρωπος σε μια εξίσου άρρηκτη σχέση με τον Θεό.

Μία από τις ουσιαστικές συνέπειες της ομοιότητας του ανθρώπου με τον Θεό, είναι η αποστολή του να κυριαρχεί στον κτιστό κόσμο, στα ζώα και επάνω στη γη. «Μπορούμε να ξεκινήσουμε από την αρχή ότι αυτή θα πρέπει να είναι μια κυριαρχία που αντιστοιχεί στην ρυθμιστική και συντηρητική δράση του Θεού, χωρίς να νομιμοποιεί οποιαδήποτε ανθρώπινη τυραννία στον κόσμο». ¹ Ο άνθρωπος αντιπροσωπεύει τον Θεό στη δημιουργία και ως εικόνα του Θεού αναδεικνύει την φύση του Θεού στον κόσμο και στην θέα των πλασμάτων. Είναι «ο αντιπρόσωπος του Θεού στη γη» και «διαχειριστής της Δημιουργίας». ¹

Το απόσπασμα από τον Ψαλμό 8:5-6 επιχειρεί να περιγράψει την ιδιαιτερότητα του ανθρώπου με τους εξής όρους: «Εσύ, μάλιστα, τον έκανες λίγο πιο κατώτερο από τους αγγέλους, όμως με δόξα και τιμή τον στεφάνωσες. Τον κατέστησες κυρίαρχο επάνω στα έργα των χεριών σου· όλα τα υπέταξες κάτω από τα πόδια του».

Στη συνέχεια, στην Γένεση 1:27 ο Θεός ολοκληρώνει αυτό που είχε σχεδιάσει: Δημιουργεί τον άνθρωπο «σύμφωνα με την εικόνα του», ως μια «πληθυντική

ενότητα του άνδρα και της γυναίκας». ² Αρχικά, ο όρος «άνθρωπος» χρησιμοποιήθηκε ως γενικός όρος που βρίσκει την θεμελιώδη συγκεκριμενοποίησή του, στην βιολογική προδιαγραφή «άνδρας και γυναίκα». Κατά συνέπεια, ο άνθρωπος που δημιουργήθηκε σύμφωνα με την εικόνα του Θεού αποτελείται ουσιαστικά και εκ των προτέρων από τα δύο φύλα. «Ο άνδρας και η γυναίκα αντανακλούν από κοινού τη δόξα του Θεού και συνεχίζουν μαζί τη Δημιουργία του Θεού [...]. Μόνον ο Θεός είναι πάνω από αυτόν [τον άνθρωπο]. Τοποθετείται έτσι στην μέση, ανάμεσα στον Θεό και τον κόσμο». ³ Ο άνδρας και η γυναίκα – δηλαδή «τα ανθρώπινα όντα» – δημιουργήθηκαν εξίσου σύμφωνα με την εικόνα του Θεού: Και οι δύο βρίσκονται σε μια πανομοιότυπη σχέση εξάρτησης, δηλαδή άμεση και άνευ όρων γνώσης, με τον Θεό. Κατά συνέπεια, ο άνδρας και η γυναίκα – που αποτελούν «τον άνθρωπο», το ανθρώπινο ον – επενδύονται με την ίδια αποστολή, δηλαδή να «κυριαρχούν» και να εκπροσωπούν τον Θεό στη Δημιουργία. Επιπλέον, η πληθυντική ενότητα παραπέμπει στο γεγονός ότι ο άνθρωπος δεν μπορεί να υποθέσει πραγματικά την ανθρώπινη υπόστασή του, δηλαδή την ομοιότητά του με τον Θεό, εάν περιορίζεται σε ένα επιλεγμένο εγωκεντρικό και απομόνωτο. Η πληθυντική ενότητα γίνεται «συγκεκριμένη, μόνο με το αμοιβαίο πέρασμα στο «Εσύ»...». ² Έτσι, ο άνδρας και η γυναίκα, η γυναίκα και ο άνδρας είναι φτιαγμένοι ο ένας για τον άλλον, από τη στιγμή που ο άνθρωπος είναι εκ των προτέρων, διατεθειμένος για κοινωνία.

Ο Θεός ευλογεί τον άνδρα και την γυναίκα, απευθύνεται σε αυτούς και τους αναθέτει μια αποστολή: «Αυξάνεστε και πληθύνετε και γεμίστε τη γη, και κυριεύστε την». Έτσι ο άνθρωπος έλαβε την εντολή να αναπαράγεται, για να μπορεί να φέρει σε πέρας, στην πορεία της ιστορίας, την αποστολή να εκπροσωπεί τον Θεό στη Δημιουργία. Ο Σούλε υπογραμμίζει το γεγονός ότι η κάπως επιθετική ορολογία που χρησιμοποιείται στην Γένεση 1:28 («Κυριεύστε την») θα πρέπει να διαβάζεται στο πλαίσιο του αποσπάσματος από την Γένεση 6:9-12: Η αποστολή κυριαρχίας που δόθηκε στον άνθρωπο είναι «να εμποδίζει και να περιορίζει την εξάπλωση της βίας». ¹ Η ορολογία που χρησιμοποιείται στην Γένεση 1:27-28 επαναλαμβάνεται στην Γένεση 5:1-2 και, τρόπος του λέγειν, θεωρείται η απαραίτητη προϋπόθεση για την ιστορική εξέλιξη: «Τούτο είναι το βιβλίο της γενεαλογίας του ανθρώπου. Την ημέρα που ο Θεός δημιούργησε τον Αδάμ, τον δημιούργησε σύμφωνα με την εικόνα του Θεού. Αρσενικό και θηλυκό τούς δημιούργησε· και τους ευλόγησε και αποκάλεσε το όνομά τους Αδάμ, την ημέρα που τους δημιούργησε».

Το απόσπασμα αυτό κατ' αρχήν, ρίχνει μια αναδρομική ματιά στη Δημιουργία του ανθρώπου και υπογραμμίζει για μια φορά ακόμη το γεγονός ότι δημιουργήθηκε κατ' εικόνα του Θεού, δηλαδή άνδρας και γυναίκα. Ο άνδρας και η γυναίκα λαμβάνουν

από τον Θεό το όνομα «άνθρωπος» (ανθρώπινα όντα) και την αποστολή να πολλαπλασιάζονται. Το ότι ο άνθρωπος εκπληρώνει αυτή τη ζωή, πολλαπλασιάζεται και διαμορφώνει τον κόσμο που του έχει ανατεθεί, τονίζεται στους παρακάτω στίχους με την μορφή γενεαλογικού δέντρου (Γένεση 5:3-32).

Συνοψίζοντας, μπορούμε να πούμε, όχι μόνο ότι η δυαδικότητα των φύλων του ανθρώπου, αλλά και η ίση αξία του άνδρα και της γυναίκας, είναι θεμελιωμένα στο δημιουργικό θέλημα του Θεού. Σύμφωνα με την Γένεση 1, μια υποταγή του ενός από τα δύο φύλα στο άλλο, θεωρείται αντίθετη με τη Δημιουργία και το θέλημα του Θεού· δεν αποτελεί μέρος της καλής Δημιουργίας του Θεού.

Η δεύτερη αφήγηση της Δημιουργίας

Ενώ η πρώτη αφήγηση της Δημιουργίας θεωρεί τον κόσμο στο σύνολό του και χωρίζει την γένεσή του σε έξι περιόδους, η δεύτερη αφήγησή της (Γένεση 2:4β – 3:24) έχει την μορφή μιας ιστορίας που περιλαμβάνει πρόσωπα που ενεργούν και αντιδρούν μεταξύ τους. Ο Σούλε υπογραμμίζει το γεγονός ότι η πρώτη αφήγηση της Δημιουργίας, ακόμη και αν πρόκειται για μια κλειστή στον εαυτό της παρουσίαση, έχει σχεδιαστεί για να έχει μια «συνέχεια». Αυτή η «συνέχεια» εκπροσωπείται από την δεύτερη αφήγηση της Δημιουργίας, που γράφτηκε προγενέστερα και συμβαδίζει με μια άλλη παράδοση. Επομένως οι δυο αφηγήσεις δεν αντιπαρατίθενται απλά, αλλά συγχωνεύονται σε μια νέα ενότητα. Η «ιστορία της Εδέμ καθορίζεται ως ένα σχόλιο, μια εμβάθυνση, καθώς επίσης και μια διόρθωση της ιστορίας της Δημιουργίας γενικά και ιδιαίτερα του ανθρώπου».¹ Τα βιβλικά αποσπάσματα που αφορούν τη Δημιουργία του ανθρώπου, θα εξεταστούν στη συνέχεια με μεγαλύτερη προσοχή:

7 Και ο Κύριος ο Θεός έπλασε τον άνθρωπο από χώμα της γης· και εμφύσησε στους μυχθήρες του πνοή ζωής, και έγινε ο άνθρωπος σε ψυχή που ζει.

18 Και ο Κύριος ο Θεός είπε: Δεν είναι καλό ο άνθρωπος να είναι μόνος· θα κάνω σ' αυτόν βοηθό όμοιο μ' αυτόν. 19 Και ο Κύριος ο Θεός έπλασε από τη γη όλα τα ζώα τού αγρού, και όλα τα πουλιά τού ουρανού, και τα έφερε προς τον Αδάμ, για να δει πώς θα τα ονομάσει· και ό,τι όνομα θα έδινε ο Αδάμ σε κάθε έμψυχο, αυτό και να είναι το όνομά του. 20 Και ο Αδάμ έδωσε ονόματα σε όλα τα κτήνη, και σε όλα τα πουλιά τού ουρανού και σε όλα τα ζώα τού χωραφιού· στον Αδάμ, όμως, δεν βρισκόταν βοηθός όμοιος μ' αυτόν. 21 Και ο Κύριος ο Θεός επέβαλε έκσταση στον Αδάμ, και κοιμήθηκε· και πήρε μία από τις πλευρές του και έκλεισε με σάρκα τον τόπο της. 22 Και κατασκεύασε ο Κύριος ο Θεός την πλευρά, που πήρε από τον Αδάμ, σε γυναίκα, και την έφερε στον Αδάμ. 23 Και ο Αδάμ είπε: Τούτο είναι τώρα κόκαλο από τα κόκαλά μου, και σάρκα από τη σάρκα μου· αυτή θα ονομαστεί Ανδρίδα, επειδή πάρθηκε από τον άνδρα. 24 Γι' αυτό, ο άνθρωπος θα αφήσει τον πατέρα του

και τη μητέρα του, και θα προσκολληθεί στη γυναίκα του· και θα είναι οι δύο σε μία σάρκα. 25 Και ήσαν και οι δύο γυμνοί, ο Αδάμ και η γυναίκα του, και δεν ντρέπονταν.

Ο στίχος 7 αναφέρει ότι ο άνθρωπος έλαβε μορφή από τον Θεό, ξεκινώντας από τη γη. Ως αγγειοπλάστης, ο Θεός, δημιουργεί ένα χαρακτήρα από χώμα. Τη στιγμή αυτή, η ονομασία «άνθρωπος» δεν έχει σεξουαλική χροιά, αλλά περιγράφει απλά τον «πρωτόπλαστο».^{1,4} Ο όρος «Αδάμ» (άνδρας) αναφέρεται στο «Adamah» (έδαφος), δηλαδή, τη γη από την οποία δημιουργήθηκε ο άνθρωπος. Θα παρατηρήσουμε ότι ο όρος θεϊκή ομοίωση, καθοριστικής σημασίας για τη Δημιουργία του ανθρώπου στην Γένεση 1:27-28, απουσιάζει. Υπάρχει ωστόσο ένα προφανές ισοδύναμο, δηλαδή, το γεγονός ότι ο Θεός φυσάει στον άνθρωπο για να του δώσει την πνοή της ζωής. Ο χαρακτήρας που δημιούργησε από χώμα ο Θεός, λαμβάνει αμέσως την πνοή της ζωής απ' αυτόν. Ο Θεός στρέφεται προς τον άνθρωπο με μια οικεία αγάπη, όπως δεν το έκανε με κανένα άλλο πλάσμα. Η «πνοή ζωής» που λαμβάνει το χώμα καθώς διαμορφώνεται όχι μόνο έχει ως αποτέλεσμα τη σωματική ζωτικότητα, όπως αυτή που χαρακτηρίζει τα ζώα, αλλά δημιουργεί και την απαραίτητη προϋπόθεση για την προσωπικότητά του. Η πνοή ζωής είναι ταυτόχρονα η θεϊκή πνοή και συνεπώς, θεμελιώνει τον μοναδικό χαρακτήρα του ανθρώπου στους κόλπους της Δημιουργίας. Έτσι, «ακόμη και στην ιστορία της Εδέμ, η δημιουργία του ανθρώπου τοποθετείται επίσης στο πλαίσιο της θεϊκής ομοίωσης».¹ Η ιδιαίτερη θέση του ανθρώπου, η αποστολή του να ενεργεί ως «πλάσμα κατ' εικόνα του Θεού» στους κόλπους της Δημιουργίας, εκφράζεται έτσι επίσης και στη δεύτερη αφήγηση της Δημιουργίας. Ο άνθρωπος γίνεται ένα «ζωντανό ον», κάποιος που μπορεί και οφείλει να διαμορφώνει το περιβάλλον του: «Και ο Κύριος ο Θεός πήρε τον άνθρωπο, και τον έβαλε στον παράδεισο της Εδέμ για να τον εργάζεται, και να τον φυλάττει» (Γένεση 2:15). Η «εργασία» και η «φύλαξη» είναι εποικοδομητικές δραστηριότητες που αποδίδονται στον άνθρωπο, υπάρχει εδώ ένας σαφής παραλληλισμός με την «κυριαρχία» που περιγράφεται στην Γένεση 1:26 και μετά.

Ο στίχος 18 εκφράζει μια αρχή, δηλαδή το γεγονός ότι η ανθρώπινη ζωή θα πρέπει πάντα να υλοποιείται σε κοινωνική μορφή: «Δεν είναι καλό, ο άνθρωπος να είναι μόνος». Η «βοήθεια» που θα δημιουργηθεί για τον άνθρωπο πρέπει να πληροί αυτή την απαίτηση. Κυριολεκτικά ο στίχος 18β λέει το εξής: «όμοιο με αυτόν». Ο Σούλε τονίζει, ότι το γεγονός της ομοιότητας, χαρακτηρίζει, τρόπος του λέγειν, την «βοήθεια»: «Ο άνδρας πρέπει [...] να έχει ένα αντίστοιχο, που δεν θα είναι μόνο «μαζί» ή «κοντά» του, αλλά θα είναι ισάξιο με αυτόν και στην παρουσία του οποίου, ο Αδάμ θα αναγνωρίζει τον εαυτό του (ένα άλλο εγώ!)».¹

Στη συνέχεια, ο στίχος 19 αναφέρει τη Δημιουργία των ζώων, τα οποία επίσης, σχηματίζονται από χώμα ή λάσπη. Η ιδιαιτερότητα του ανθρώπου στους κόλπους της Δημιουργίας, ερμηνεύεται από το γεγονός ότι ο Θεός οδηγεί τα ζώα προς αυτόν, έτσι ώστε να τους δώσει ένα όνομα. Ο άνθρωπος δίνει ονόματα στα ζώα, δημιουργώντας έτσι ένα σύστημα ταξινόμησης στον κόσμο που μόλις δημιουργήθηκε. Ωστόσο, τα ζώα δεν είναι ικανά να προσφέρουν στον άνθρωπο την κοινωνία και την βοήθεια που πραγματικά του αντιστοιχεί (στίχος 20).

Οι στίχοι 22-23 θέτουν το ερώτημα για το ποιος αντιστοιχεί στον άνθρωπο, ποιο είναι το αντίστοιχό του που είναι σύμφωνα με αυτό. Αυτό το άλλο εγώ, δεν σχηματίζεται ξεκινώντας από την γη, αλλά διαμέσου της σάρκας του ανθρώπου. Η «πλευρά» από την οποία δημιουργήθηκε η γυναίκα, είναι το σύμβολο του γεγονότος ότι το σώμα του άνδρα και του αντιστοίχου του είναι της ίδιας φύσης. Η φυσική ενότητα ανάμεσα στον άνδρα και το αντίστοιχό του, υπογραμμίζεται σε αυτό που ακολουθεί: «Τούτο είναι τώρα κόκαλο από τα κόκαλά μου, και σάρκα από τη σάρκα μου· αυτή θα ονομαστεί Ανδρίδα (γυναίκα), επειδή πάρθηκε από τον άνδρα». Ο Αδάμ, ο άνθρωπος που μέχρι τώρα δεν είχε καμία σεξουαλική προδιαγραφή και στον οποίο από τώρα, τρόπος του λέγειν, εμπεριέχεται η δυνατότητα της σεξουαλικότητας, είναι πλέον ικανός να αναγνωρίσει τον εαυτό του ως άνδρα και ως γυναίκα το αντίστοιχό του, το οποίο είναι σύμμορφο με αυτόν. Υπάρχει μια φυσική ενότητα μεταξύ των δύο, έχουν γίνει από το ίδιο «υλικό». Η σκέψη μια ιεραρχίας ανάμεσα στον άνδρα και την γυναίκα, διαμέσου της δημιουργικής δράσης του Θεού, δεν έχει θέση σε αυτό το πλαίσιο. Αντίθετα, στο στίχο 23, ο άνδρας εκφράζει την χαρά του που έχει πλέον το αντίστοιχό του, που είναι σύμμορφο με αυτόν.

Ενώ ο στίχος 23 δικαιώνει την ένωση του άνδρα και της γυναίκας, από την ίδια τους την φύση, ο στίχος 24 («Γι' αυτό, ο άνθρωπος θα αφήσει τον πατέρα του και τη μητέρα του, και θα προσκολληθεί στη γυναίκα του· και θα είναι οι δύο σε μία σάρκα») επικαλείται το γεγονός ότι η ένωση το άνδρα και της γυναίκας γεννιέται από την «επιθυμία», την έλξη και την αμοιβαία εξάρτηση. Γίνεται εδώ αναφορά στην ιδιαίτερη συναισθηματική σχέση που μπορεί να υπάρχει ανάμεσα στα διαφορετικά φύλα, που είναι πιο στενή, από οποιαδήποτε άλλη σχέση συγγένειας.

Συνοψίζοντας, μπορούμε να επισημάνουμε το γεγονός ότι, ούτε και η δεύτερη αφήγηση της Δημιουργίας γνωρίζει κάποια υποταγή της γυναίκας

στον άνδρα. Σύμφωνα με την Γένεση 2, στην αρχή ο άνθρωπος ήταν μόνος, ήταν σεξουαλικά αδιαίρετος. Του έλειπε ένα αντίστοιχο που να του μοιάζει. Για τον λόγο αυτό, ο Θεός δημιούργησε ένα αντίστοιχο με ίση αξιοπρέπεια και ίσα δικαιώματα, για να ξεπεράσει την ανθρώπινη μοναξιά. Ο άνδρας και η γυναίκα έγιναν ο ένας για τον άλλον, για να στηρίζουν ο ένας τον άλλον και για να εργάζονται με τέτοιο τρόπο, έτσι ώστε ο άλλος να μπορεί να ζει μια καλή ζωή, ευάρεστη στον Θεό.

¹ Ανδρέας Σούλε: Η προϊστορία (Γένεση 1-11). Ζυρίχη 2009

² Χέρμαν Στινγκλχάμερ: Εισαγωγή στην Θεολογία της Δημιουργίας. Ντάρμστατ 2011

³ Χέρμπερτ Χάαγκ : Τέχνη Βιβλική Δημιουργία Στο Βιβλικό Λεξικό. 2^η Έκδοση Einsiedeln, Fribourg, Κολωνία 1968.

⁴ Με τον όρο πρωτόπλαστος, εννοούμε εδώ την αρχική μορφή του ανθρώπου που δεν έχει διαμορφωθεί ακόμη σεξουαλικά.

Η κοινωνία : Το θεμέλιο στην οικοδόμηση μιας εκκλησίας

Πολλές Νεοαποστολικές κοινότητες θα επιθυμούσαν να έχουν τη δική τους εκκλησία. Μια τέτοια επιθυμία δεν είναι εύκολο να πραγματοποιηθεί. Απαιτούνται προγράμματα επιχορηγήσεων πολλών εκατομμυρίων καθώς και πολλή προσωπική πρωτοβουλία.

Για τους χριστιανούς, η εκκλησία είναι ο τόπος της θείας λειτουργίας, της διδασκαλίας και της κοινωνίας. Αυτός ο εξαγιασμένος τόπος προσφέρει ένα χώρο για προσευχή, κήρυγμα, μυστηριακές πράξεις και μουσική. Και αυτός ο χώρος θα πρέπει να κατασκευαστεί και να συντηρηθεί. Με 58 500 Νεοαποστολικές κοινότητες σε όλο τον κόσμο, πρόκειται για μιας τεράστιας κλίμακας εγχείρημα.

Μερικοί ενδιαφέρονται για την μείωση του κόστους συντήρησης και λειτουργίας, άλλοι με την οικοδόμηση του πρώτου τους, αληθινού οίκου του Θεού. Για πολλές δεκαετίες, η οικοδόμηση εκκλησιών ήταν επίσης θέμα των Συνελεύσεων των Αποστόλων Περιφέρειας (ΣΑΠ). Οι εκκλησιαστικές Περιφέρειες αλληλοϋποστηρίζονται μέσω κοινών προγραμμάτων επιχορήγησης. Ο Απόστολος Περιφέρειας Ράινερ Στορκ (Δυτική Γερμανία), που επιβλέπει την πρόοδο των προγραμμάτων εκ μέρους της ΣΑΠ Ευρώπης, εκφράστηκε σχετικά με το θέμα αυτό: «Χαιρόμαστε όταν το ένα πρόγραμμα μετά το άλλο, μπορεί να ολοκληρώνεται και όταν οι αδελφοί και οι αδελφές μας καταλαμβάνουν την θέση τους στη νέα, ή στην πρόσφατα ανακαινισμένη εκκλησία τους. Τότε οι προσπάθειες αξίζουν τον κόπο». Στόχος όλων αυτών των προσπαθειών είναι να παρασχεθούν στους πιστούς, οι κατάλληλες εγκαταστάσεις για τις ανάγκες τους και να μειώνεται το μελλοντικό κόστος συντήρησης και λειτουργίας.

Οι εκκλησίες – από τις πιο μικρές στις πιο μεγάλες

Σε διεθνές επίπεδο, οι διαφορές στα θέματα των εκκλησιών και στην οικοδόμησή τους, δεν θα μπορούσαν να είναι μεγαλύτερες: Ορισμένες κοινότητες βρίσκονται στο κέντρο μεγάλων πόλεων και τα μέλη τους δεν έχουν, παρά μερικές εκατοντάδες μέτρα να διασχίσουν για να μεταβούν στην εκκλησία. Άλλοι τόποι συνάθροισης βρίσκονται πολύ μακριά, στην ύπαιθρο και ορισμένες φορές οι πιστοί πρέπει να περπατήσουν για μέρες, ή να χρησιμοποιήσουν ένα σκάφος, σε ταξίδια που συχνά είναι πολύ κουραστικά, για να φτάσουν εκεί. Κάποιοι συναθροίζονται με μεγάλες εκκλησίες που μπορούν να διαθέτουν μέχρι και 4 000 θέσεις για καθημένους, άλλες κοινότητες αποτελούνται από μια χούφτα πιστών που εορτάζουν τις θείες λειτουργίες κάτω από μια απλή κυματοειδή σιδερένια στέγη, μια κατασκευή χωρίς πόρτες, ούτε παράθυρα.

Υπάρχουν μεγάλες διαφορές σε ότι αφορά την κατασκευή. Σε ορισμένες χώρες, η οικοδόμηση των εκκλησιών είναι υπόθεση εξειδικευμένων εταιρειών. Οι επίσημοι κανονισμοί θέτουν τους γενικούς όρους. Σε άλλες περιοχές, μπορεί επίσης να οικοδομούνται από τα ίδια τα μέλη της κοινότητας. Ορισμένες φορές είναι δύσκολο, για παράδειγμα, όταν θα πρέπει να μεταφερθούν υλικά στα βουνά του Νεπάλ

Η εκκλησία της κοινότητας Παχαρία (Νότια Αμερική) βρίσκεται σε υψόμετρο 4055 μέτρων

– για αρκετούς μήνες και με καθημερινό πολύωρο περπάτημα. Άλλες φορές αντίθετα, η κατασκευή είναι ιδιαίτερα γρήγορη χάρη σε προσωπική συνεισφορά, όταν μια εκκλησία, σε ένα ορεινό χωριό του Κογκό ολοκληρώθηκε σε τέσσερις μόνον εβδομάδες.

Οικονομικοί πόροι – από τα λίγα στα πολλά

Όλο αυτό παραμένει παντού μια πρόκληση. Κάποιοι παλεύουν για να μη παρασυρθεί η εκκλησία τους από τις πλημμύρες, διαλύοντάς την πέτρα την πέτρα, για να την μεταφέρουν και να την ξανακτίσουν αλλού, άλλοι αντιμετωπίζουν έλλειψη υλικών για τις εργασίες που θέλουν να πραγματοποιήσουν μόνοι τους: Πρώτα απ’ όλα θα πρέπει να ψήσουν τα απαραίτητα πλακάκια.

Συνεχώς επίσης, προκύπτουν γενικά ερωτήματα και δυσκολίες, για τις οποίες θα πρέπει να βρίσκονται λύσεις. Σε μια συνέντευξη που έδωσε πριν δύο χρόνια, ο Πρωταπόστολος Ζαν Λυκ Σνάιντερ εξήγησε: «Έχουμε προσαρμόσει την πολιτική μας για την οικοδόμηση των εκκλησιών: Στην Αφρική για παράδειγμα, δεν οικοδομούμε πλέον «καθεδρικούς ναούς», το κόστος συντήρησης των οποίων θα γίνει αφόρητο βάρος για τις επόμενες γενιές. Σε άλλες περιφέρειες, προσαρμόζουμε τον αριθμό των εκκλησιών και των κοινοτήτων, στις τρέχουσες ανάγκες μας, ξέροντας ότι η κατασκευή και η συντήρηση, γίνονται παντού, όλο και περισσότερο δαπανηρές».

Τέλος, θα πρέπει να λαμβάνουμε υπόψη μας και μια επιπλέον περίπτωση: τους οικονομικούς πόρους. Οι εκκλησιαστικές περιφέρειες της Ευρώπης και της Βόρειας Αμερικής είναι οι λεγόμενες δωρήτριες Εκκλησίες· υποστηρίζουν τις περισσότερες κοινότητες σε όλο τον κόσμο. Στο ερώτημα: «Ποια θα είναι η εξέλιξη όλων αυτών των θεμάτων;», ο διεθνής πρόεδρος παραμένει αισιόδοξος: «Καλά, ελπίζω. Ωστόσο,

σε αντίθεση με ό,τι κάναμε στο παρελθόν, θέλουμε να δημιουργήσουμε μια πιο στοχευμένη επιδότηση των τοπικών εκκλησιαστικών Περιφερειών, που δεν είναι οικονομικά αυτόνομες. Οι δωρήτριες και οι οικονομικά πιο σταθερές εκκλησιαστικές Περιφέρειες θα κληθούν να χρηματοδοτήσουν, σαφώς καθορισμένα έργα, καταβάλλοντας έτσι επιχορηγήσεις σε παγκόσμια κλίμακα».

Μαζί – επί τόπου ή πέρα από Ηπείρους

Όπως το καταδεικνύουν οι ετήσιες εκθέσεις που δημοσιεύονται από πολλά πεδία και τομείς δραστηριότητας των Αποστόλων Περιφέρειας, η οικοδόμηση εκκλησιών επιδοτείται σε περιφέρειες του εξωτερικού που εξυπηρετούνται από αυτούς. Πραγματικά, δεν διαθέτουν όλες οι εκκλησιαστικές Περιφέρειες τους απαραίτητους όρους για να χρηματοδοτήσουν αυτόνομα την οικοδόμηση εκκλησιών, το διδακτικό υλικό και άλλες δαπάνες. Τότε είναι που επεμβαίνουν στην όλη υπόθεση, οι τομείς δραστηριότητας των αρμοδίων Αποστόλων Περιφέρειας.

Κατά τη διάρκεια των δώδεκα τελευταίων ετών, το πρόγραμμα επιχορήγησης «Kirchenbau Europa (FKE)» («Κατασκευή εκκλησιών στην Ευρώπη») πραγματοποίησε ή έχει ξεκινήσει μεγάλο αριθμό ανακαινίσεων, εκσυγχρονισμών και νέων κατασκευών, χάρη σε δύο προγράμματα επιχορήγησης. Όποια και αν είναι η εμφάνιση της τοπικής εκκλησίας, είναι και παραμένει η εστία των χριστιανών. Μια νεαρή γυναίκα το συνοψίζει σε ένα σχόλιο μετά από αναφορά του «nac.today», σχετικά με την ιδιωτική συμμετοχή των αδελφών, ανδρών και γυναικών στην οικοδόμηση μιας εκκλησίας: «Αυτό μας δείχνει ότι, εργαζόμενοι όλοι μαζί, μπορούμε να ξεπεράσουμε την κάθε πρόκληση!».

La communauté de Kananga (RD Congo Sud-Est) déménage : les frères et sœurs transportent les pierres vers le nouveau terrain

Μια έκρηξη σε ένα χημικό εργοστάσιο, στην Βηρυτό, είχε ως αποτέλεσμα 130 νεκρούς και 5000 τραυματίες

■ Φωτογραφίες: ΟΗΕ Φώτο/Pasquali, Ν.Ε. Δυτική Γερμανία Gortitz

Η ζωή στην κατάσταση της κρίσης

Η βοήθεια σε πρόσωπα που βρίσκονται σε ανάγκη, στην πρωτεύουσα του Λιβάνου, Βηρυτό, καθίσταται δυνατή, μέσα από μια μεγάλη προθυμία για δωρεές, από τα μέλη της Νεοαποστολικής Εκκλησίας της Δυτικής Γερμανίας. Τώρα, η τοπική κοινότητα εκφράζει τις πιο ειλικρινείς της ευχαριστίες για όλες αυτές τις δωρεές.

«Μακάρι να μπορούσατε να δείτε τα πρόσωπα εκείνων που μπόρεσαν να επωφεληθούν από τα πολύτιμα δώρα σας», γράφει ο επίσκοπος Αράμικ Φεστζιάν. Είναι ο υπεύθυνος ποιμένας για τον Λίβανο και ήταν υπεύθυνος για τη διανομή της βοήθειας. Πριν ένα χρόνο, στις 4 Αυγούστου 2020, οι εικόνες από την τρομερή έκρηξη ενός εργοστασίου χημικών στο λιμάνι της Βηρυτού, κυκλοφορούσαν στα μέσα ενημέρωσης για αρκετές εβδομάδες. Τότε, 130 άνθρωποι έχασαν τη ζωή τους και περισσότεροι από 5000 τραυματίστηκαν. Ο αριθμός των αστέγων, από τη μια στιγμή στην άλλη εκτοξεύθηκε στους 300 000 ανθρώπους. Βασίλευε μια ατμόσφαιρα γεμάτη φόβο και μεγάλη αγωνία.

Μία χώρα σε κρίση

Αυτή η καταστροφή του περασμένου έτους συγκλόνησε βαθιά τον Λίβανο. Ήδη η χώρα ήταν αντιμετώπιση με δύσκολες οικονομικές συνθήκες. Οι επιπτώσεις της πανδημίας του κορωνοϊού έκαναν τα υπόλοιπα. Σε όλα αυτά προστίθενται επίσης οι πολιτικές και κοινωνικές αβεβαιότητες. Περίπου το ένα τρίτο των κατοίκων της χώρας έχουν προσφυγικό παρελθόν. Οι άνθρωποι έρχονται κυρίως από τη Συρία και την Παλαιστίνη. Ανάμεσα στους πρόσφυγες ζουν και πολλοί ηλικιωμένοι. Μόλις και μετά βίας κατάφεραν να ξεπεράσουν την φυγή προς την Ιορδανία, αλλά η ζωή τους εδώ, τους επιβάλλει τεράστιες προκλήσεις.

Και επιπλέον υπάρχει αυτή η έκρηξη! Το καλό νέο: Η καταστροφή αυτή πυροδότησε μεγάλη προθυμία για βοήθεια, στους Νεοαποστολικούς κύκλους. «Εκφράζω την ευγνωμοσύνη μου για τις πολλές προσευχές και για την ηθική και οικονομική υποστήριξη», γράφει ο επίσκοπος Αράμικ Φεστζιάν, υπεύθυνος για τον Λίβανο.

Μια μεγάλη διάθεση για δωρεά

Η Νεοαποστολική Εκκλησία της Δυτικής Γερμανίας, η οποία συντονίζει την ποιμαντική και τις διοικητικές εργασίες στον Λίβανο, έλαβε περισσότερα από 80 000 ευρώ σε δωρεές, τις επόμενες εβδομάδες μετά την καταστροφή. Οι δωρεές αυτές επέτρεψαν να επισκευαστούν επί τόπου ένδεκα κατεστραμμένα σπίτια και η εκκλησία της τοπικής Νεοαποστολικής Εκκλησίας, η οποία αριθμεί περισσότερα από 100 μέλη. 35 οικογένειες που έχασαν τα υπάρχοντά τους στην καταστροφή, έλαβαν οικονομική βοήθεια για την αγορά τροφίμων.

Δύο κοντέινερ με δωρεές, γεμάτα τρόφιμα και ενδύματα, κυρίως χειμερινά και κλινοσκεπάσματα απεστάλησαν από τη Γερμανία στην Βηρυτό. Τα περισσότερα από αυτά προέρχονται από μέλη της Νεοαποστολικής Εκκλησίας της Περιφέρειας του Βισμπάντεν.

Ένα κοντέινερ γεμάτα με μη ευπαθή τρόφιμα, κρατήθηκε στο λιμάνι από την πολιτοφυλακή και απελευθερώθηκε, μόνο μετά από εκτεταμένες διαπραγματεύσεις την παραμονή των Χριστουγέννων. Το δεύτερο κοντέινερ, γεμάτο με μεταχειρισμένα ρούχα, το οποία είχαν συλλεχθεί από κοινότητες της περιφέρειας του

Βισμπάντεν, έφτασε εν τω μεταξύ στην Βηρυτό και έπρεπε να ξεμπλοκαριστεί τις επόμενες ημέρες.

Συνολικά, η Νεοαποστολική Εκκλησία της Δυτικής Γερμανίας υποστήριξε ανθρώπους που βρίσκονταν σε ανάγκη με ένα ποσό, ύψους 86 000 ευρώ.

Μια βοήθεια με τη διαμεσολάβηση της « NAK-karitativ »

Η φιλανθρωπική οργάνωση «NAK-karitativ» είχε απευθύνει επίσης μία έκκληση για δωρεές, μετά την καταστροφή, με τίτλο «Βοήθεια για τους πρόσφυγες στην Ιορδανία». Σε συνεργασία με τους τοπικούς συνεργαζόμενους οργανισμούς, πραγματοποιήθηκαν επείγουσες επισκευές, κυρίως αντικαταστάσεις θυρών και παραθύρων, καθώς και αποκαταστάσεις εγκαταστάσεων υγιεινής και ηλεκτρικών γραμμών. Η εστίαση αφορούσε οικογένειες με ηλικιωμένα μέλη ή μέλη με ειδικές ανάγκες.

86 000 Ευρώ, που αποτελούνται από ατομικές δωρεές και δωρεές που προέρχονται από τη διοίκηση της Εκκλησίας, καθώς και δωρεές από τρόφιμα και ενδύματα διατέθηκαν σε εκείνους με τις μεγαλύτερες ανάγκες

Φωτογραφίες: NAK-karitativ

Διανύονται μεγάλες αποστάσεις σε δρόμους και πλωτές οδούς, για να φτάσουν στις πιο απομακρυσμένες περιοχές

Ψάρια και σουσάμι για την καταπολέμηση της πείνας

Χάρη σε ένα πακέτο μέτρων, η φιλανθρωπική οργάνωση «NAK-karitativ» βοηθάει να ξεπεραστεί ο λιμός στην Μπουρκίνα Φάσο. Αυτά ξεκίνησαν με την καλλιέργεια σουσαμιού, τη δημιουργία αγροτικών συνεταιρισμών και ομάδων αποταμιεύσεων και δανείων. Από τώρα ξεκινούν και άλλα μέτρα για βοήθεια...

Η Μπουρκίνα Φάσο είναι μια χώρα της Δυτικής Αφρικής, στην υποσαχάρια περιφέρεια, που συνορεύει με το Μάλι, το Νίγηρα, το Μπενίν, το Τόγκο, την Γκάνα, καθώς και την Ακτή Ελεφαντοστού. Η πρώην γαλλική αποικία της Άνω Βόλτα απέκτησε την ανεξαρτησία της το 1990 και υιοθέτησε το νέο της όνομα το 1984: Μπουρκίνα Φάσο. Η χώρα αριθμεί 20 εκατομμύρια κατοίκους επάνω σε μια επιφάνεια που είναι περίπου όση και η Γερμανία. Είναι μια από τις πιο φτωχές χώρες του κόσμου, όπου οι άνθρωποι διαθέτουν συχνά λιγότερο από ένα δολάριο ΗΠΑ την ημέρα, για να ζήσουν. Υποφέρουν από επαναλαμβανόμενες ξηρασίες αφ' ενός και αφ' ετέρου από πλημμύρες εξ αιτίας έντονων βροχοπτώσεων, κατά την περίοδο των βροχών. Επιπλέον, οι κάτοικοι αντιμετωπίζουν αυξανόμενες απειλές που οφείλονται στους αγώνες τους για τα βοσκοτόπια.

Μέτρα βοήθειας για την καταπολέμηση της πείνας

Η «NAK-karitativ» βοήθησε τους κατοίκους στις αγροτικές περιοχές να δημιουργήσουν εισόδημα, χάρη σε πολλά μέτρα βοήθειας. Το έτος 2013 άρχισε με μέτρα για την καταπολέμηση του μεγάλου λιμού στα

νοτιοανατολικά της χώρας. Εκεί έγινε η εισαγωγή της καλλιέργειας του σουσαμιού. Έτσι οι αγρότες βρήκαν ένα βιώσιμο τρόπο, να καλλιεργήσουν κάτι για τη δική τους τροφή. Στη συνέχεια, ακολούθησε η δημιουργία αγροτικών συνεταιρισμών και ομάδων αποταμιεύσεων και δανείων. Τα μέλη αποταμιεύουν μαζί, για να μπορούν στη συνέχεια, να λαμβάνουν μικρά δάνεια για τις ατομικές τους δραστηριότητες, που παράγουν εισόδημα, ξεκινώντας από το κεφάλαιο της ομάδας.

Το σύστημα λειτούργησε και οι ομάδες μπόρεσαν εκ των προτέρων, να προγραμματίζονται για να αντιμετωπίζουν τις επαναλαμβανόμενες περιόδους έλλειψης τροφής. Δημοφιλές επίσης στην χώρα είναι το χοιρινό κρέας – το 20 τοις εκατό του ακαθάριστου εθνικού προϊόντος της, παράγεται χάρη στην αναπαραγωγή κυρίως των χοίρων, των κοτόπουλων και των ψαριών. Στην Μπουρκίνα Φάσο η «NAK-karitativ» επικεντρώθηκε στην κτηνοτροφία. Η περιφερειακή φιλανθρωπική οργάνωση «Poteram Si Volebam» (Μπορώ σημαίνει Θέλω) κυρίως, εξελίχθηκε σε ένα καλό συνεργάτη· σε διάφορες περιοχές δημιουργήθηκαν χοιροτροφεία, κοινότητες αναπαραγωγής για πτηνοτροφία και λίμνες για ιχθυοκαλλιέργεια.

Η πτηνοτροφία – ακόμη ένα εγχείρημα της «NAK-karitativ»

γίνει σπάνιες, επειδή, χάρη στην υποστήριξη της ομάδας, η κατάσταση έχει αλλάξει.

Μετά από παρατήρηση της αγοράς, γεννήθηκε η ιδέα για την εκτροφή πουλερικών σε ένα χωράφι του χωριού. Το εγχείρημα άρχισε με 300 φωτόκες κότες και 30 πετεινούς, καθώς και με την εκτροφή της φραγκόκοτας. Τα αυγά εκκολάπτονται σε δώδεκα θερμοκοιτίδες, γεγονός που βοηθά στην παραγωγή μιας προσφοράς νεοσσών για άλλους πελάτες. Ο σταθμός εκτροφής νεοσσών παράγει τη δική του ηλεκτρική ενέργεια από μια ηλιακή μονάδα παραγωγής ενέργειας. Η πτηνοτροφία συμπληρώνεται από την καλλιέργεια λαχανικών κατά την περίοδο ξηρασίας.

Ένα βλέμμα ακόμη στα ψάρια που δεν πρέπει να λείπουν από τα τραπέζια της Μπουρκίνα Φάσο. Η κατανάλωση ψαριών παρέχει ζωτικής σημασίας πρωτεΐνες, λόγω συχνών διατροφικών ελλείψεων. Επιπλέον, η παραγωγή ψαριών είναι σημαντικά φθηνότερη από αυτή του κρέατος. Δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι, ως χώρα χωρίς πρόσβαση στην θάλασσα, η Μπουρκίνα Φάσο εξαρτάται από τις εισαγωγές για τον εφοδιασμό της σε ψάρια. Και αυτά είναι πολύ ακριβά! Μετά την κατάρρευση των αποθεμάτων σε ψάρια, εξαιτίας της υπεραλίευσης και των ακαθαρσιών σε τοπικά ποτάμια και ρέματα, έχει τώρα ξεκινήσει ένα αλιευτικό πρόγραμμα με την ομάδα αγροτών «Η ειρήνη». Έχουν ήδη βρεθεί οι επιφάνειες για την κατασκευή των δεξαμενών αναπαραγωγής και έχουν προετοιμαστεί.

Η τρέχουσα κατάσταση

Οι τέσσερις μορφές επισιτιστικής ασφάλειας (σουσάμι, χοίροι, πουλερικά και ψάρια) απαιτούν εντατική φροντίδα και πολλή υποστήριξη. Η πραγματοποίηση των έργων δεν είναι πάντα εύκολη, επειδή οι δύσκολες συνθήκες υποδομών, όπως η διακοπή των αλυσίδων εφοδιασμού για ζωοτροφές και για σπόρους, η πτώση της στάθμης των υπογείων υδάτων, οι ασθένειες των ζώων ή τα ανεπαρκή εμβόλια, συχνά προκαλούν μεγάλες δυσκολίες στους μικρούς αγρότες.

Όλα τα εγχειρήματα δεν λειτουργούν απαραίτητα καλά, αμέσως. Τα διδάγματα που λαμβάνονται από διαφορετικά έργα, μπορούν να εφαρμοστούν και σε άλλες περιοχές της Δυτικής Αφρικής. Η πανδημία του κορωνοϊού έχει οδηγήσει τις χώρες της Δυτικής Αφρικής σε μια τεταμένη επισιτιστική κατάσταση.

Η «NAK-karitativ» προετοιμάζει στοχευμένα μέτρα για βοήθεια.

Η χοιροτροφία στα χωριά διενεργείται γενικά με την παραδοσιακή μέθοδο: Οι κάτοικοι διαχειρίζονται από κοινού την εκτροφή, η οποία πραγματοποιείται σε ένα κοινόχρηστο χωράφι του χωριού. Με την επανέναρξη των εργασιών φροντίδας και φύλαξης παιδιών, τα πρόσωπα με λίγες γνώσεις έχουν επίσης τη δυνατότητα να κερδίσουν μερικά χρήματα. Τις «νύχτες» ή τις «θερμές ημέρες», οι χοίροι παραμένουν σε μικρούς σκοτεινούς στάβλους από πηλό ή δεμένοι σε ένα πάσσαλο. Στα χοιροτροφεία γύρω από την πόλη Μπόμπο-Ντιουλάσσε «Bobo-Dioulassé», η εκτροφή είναι ήδη περισσότερο επαγγελματική, ευνοώντας τις ράτσες χοίρων «Κοροχόγκο» (Koroghogo) και του «μεγάλου λευκού χοίρου». Είναι αυτές που αντιδρούν καλύτερα στο ζεστό καιρό και στο έντονο ηλιακό φως. Έχουν επίσης ταχύτερο ρυθμό ανάπτυξης και έχουν ένα ευρύτερο πεδίο εφαρμογής.

Στην πόλη Ντεντουγκού έχουν κατασκευαστεί μεγάλοι στάβλοι και έχουν εκπαιδευτεί, για να απασχοληθούν, αγρότες που είναι αποκλειστικά υπεύθυνοι για την εκτροφή χοίρων. Ένας χοίρος εκτροφής ζυγίζει μέχρι 80 κιλά. Οι πλεονασματικές πωλήσεις μετακυλιούνται στη συνέχεια σε ομάδες αποταμιεύσεων και δανείων. Η ικανότητα αυτή διατίθεται σε άλλους γεωργούς με την μορφή μικροπιστώσεων. Το σύστημα λειτουργεί σωστά και οι οικογένειες μπορούν να χρηματοδοτήσουν τη δική τους κτηνοτροφία, με αυτά τα χρήματα.

Εκτροφή πτηνών και ιχθυοκαλλιέργεια

Προτού η «NAK-karitativ» δραστηριοποιηθεί με το συνεργάτη της, τον όμιλο «Wend Naam», κοντά στην Ντεντουγκού (περίπου 100 χιλιόμετρα δυτικά από το Ουαγκαντούγκου), που διαχειριζόταν μόνο με μερική απασχόληση το από κοινού έργο της πτηνοτροφίας προκειμένου να βελτιώσουν τα πενιχρά τους εισοδήματα, οι συγκολλητές, οι δάσκαλοι ή οι ιδιοκτήτες περιπτέρων. «Συνήν πρέπει να στέλνουμε τα παιδιά μας πεινασμένα, λόγω του πενιχρού εισοδήματός μας», έλεγαν συχνά στον υπεύθυνο του εγχειρήματος. Εν τω μεταξύ, τέτοιου είδους φράσεις έχουν

Πρόκειται ουσιαστικά για πλούσιες γυναίκες που μπορούσαν να αφιερωθούν σε φιλανθρωπικά έργα στους κόλπους της κοινότητας

Photos : © pixs:sell - stock.adobe.com; Wikimedia Commons

Οι γυναίκες στους κόλπους της πρώτης Εκκλησίας

Η γυναίκα και ο άνδρας, ίσοι σύμφωνα με την εικόνα του Θεού; Δεν λείπουν μαρτυρίες που αφορούν τις γυναίκες στους κόλπους της πρώτης Εκκλησίας. Το ζήτημα ωστόσο, είναι να ξέρουμε τι λένε σχετικά με τον ρόλο της γυναίκας, στους κόλπους της Εκκλησίας.

Η θέση των γυναικών στην ελληνορωμαϊκή αρχαιότητα ήταν τοποθετημένη κάτω από το πρόσημο της υποτιθέμενης ανωτερότητας του άνδρα, στο ελληνικό πολιτισμικό περιβάλλον, ακόμη περισσότερο απ' όσο στον ρωμαϊκό κύκλο. Αυτό συνεπάγεται ότι ο ρόλος της γυναίκας δεν αντικατοπτρίζεται, ούτε καν από τους χριστιανούς συγγραφείς, όπως ο Παύλος, ακόμη και όταν γράφει σχετικά με τις γυναίκες. Είναι ένα παιδί της εποχής του και, κατά συνέπεια, καθορίζει τη σχέση ανάμεσα στον άνδρα και τη γυναίκα, ως μια σχέση υποτέλειας. Ωστόσο, η πραγματικότητα στις Εκκλησίες είναι πολυποικίλη.

Οι γυναίκες στην Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία στην αυτοκρατορική εποχή

Στην εποχή της πρώτης Εκκλησίας, οι γυναίκες της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας είχαν περισσότερα δικαιώματα από οποιοδήποτε άλλο πολιτισμικό περιβάλλον. Στην αυτοκρατορική εποχή, οι γυναίκες απέκτησαν νομική αρμοδιότητα και μπορούσαν από μόνες τους, να διαχειρίζονται τα αγαθά τους. Σύμφωνα με το Ρωμαϊκό δίκαιο, δεν μπορούσαν να εξαναγκάζονται σε γάμο και είχαν επίσης τη δυνατότητα να χωρίζουν από ένα άνδρα.

Οι γυναίκες των ανώτερων τάξεων είχαν πρόσβαση στην εκπαίδευση. Τον πρώτο αιώνα υπήρξε μια πραγματική χειραφέτηση των γυναικών αυτής της τάξης.

Οι γυναίκες στην εποχή του πρώιμου χριστιανισμού

Η αναφορά του ονόματος στα κείμενα της Καινής Διαθήκης είναι μια ένδειξη ότι οι γυναίκες έπαιζαν σημαντικό ρόλο στην πρώτη Εκκλησία. Η Φοίβη, η Πρίσκα, η Νύμφα ή η Χλόη ηγήθηκαν σε οικιακές εκκλησίες και ανέλαβαν ηγετικούς ρόλους στους κόλπους των Εκκλησιών· στην Επιστολή προς Ρωμαίους, ο Παύλος αναφέρει για την Ιουνία, ότι απολάμβανε «μιας μεγάλης εκτίμησης ανάμεσα στους Αποστόλους και οι οποίοι ήσαν και πριν από μένα στον Χριστό».

Στην «Εκκλησιαστική Ιστορία» του, ο Ευσέβιος της Καισαρείας αναφέρει τις γυναίκες που είναι υπεύθυνες για τις οικιακές εκκλησίες, τις προφήτισσες στην παράδοση των θυγατέρων του Φιλίππου, τις χριστιανές γυναίκες ιεραποστόλους και τις πολλές γυναίκες μάρτυρες, ακόμη και αν, συχνά, οι γυναίκες αυτές, παραμένουν ανώνυμες.

Ένα άλλο χαρακτηριστικό της πρώτης Εκκλησίας, είναι το γεγονός ότι η πνευματικότητα και η πνευματική εξουσία που τη συνοδεύει, δεν ήταν ακόμη συνδεδεμένες με το αξίωμα. Ο Ρωμαίος γεροισιαστής Πλίνιος ο νεότερος, δεν συνέλαβε τους υπεύθυνους, αλλά δύο γυναίκες, για να τις καλέσει για ανάκριση, όταν αυτές θεωρήθηκαν πνευματικές αρχές στους κόλπους της κοινότητας.

Το ιδανικό της παρθενίας

Το γεγονός της αποστροφής από τον κόσμο της γης, το ιδανικό της απάρνησης, η δίψα για κάτι ανώτερο, πνευματικό και η προσδοκία ενός επικείμενου τέλους του κόσμου, δεν έχουν εμπνεύσει μόνο τους χριστιανούς, αλλά έχουν επίσης διαμορφώσει πολλές λατρείες και αιρέσεις. Η εκτίμηση της παρθενίας από τους πρώτους χριστιανούς ταιριάζει με αυτή την εικόνα. Η εγκατάλειψη του παραδοσιακού λόγου, της συζύγου και μητέρας, επέτρεψε κυρίως στις εύπορες γυναίκες, να αφοσιώνονται πλήρως στα φιλανθρωπικά τους καθήκοντα, στους κόλπους της κοινότητας και να κάνουν να καρποφορούν τα πνευματικά τους χαρίσματα,.

Η αποχή θεωρήθηκε ως μια ιδιαίτερη ηθική ιδιότητα και εκτιμήθηκε ως έκφραση μια ζωής μέσα στο Πνεύμα και στην ηθική τελειότητα. Εξαιτίας της υψηλής θέσης της στην κοινότητα, η παρθενία ήταν ιδιαίτερα επιθυμητή για τις νέες γυναίκες· στο ανατολικό τμήμα της Αυτοκρατορίας, οι παρθένες συγκαταλέγονταν ακόμη και στον κλήρο.

Όπως οι χήρες και οι διακόνισσες, οι παρθένες αποτελούσαν ξεχωριστός καθεστώς στους κόλπους της Εκκλησίας και μπορούσαν επίσης να αναλαμβά-

νουν ηγετικούς ρόλους μέσα στις κοινότητες. Σε μερικές κοινότητες της πρώτης Εκκλησίας, οι παρθένες ήταν πάνω από τις χειροτονημένες διακόνισσες στην ιεραρχία. Με την άνοδο του μοναχισμού, οι παρθένες εξαφανίστηκαν από την κοινοτική ζωή, αφήνοντας τους μόνο την επιλογή της μοναστικής ύπαρξης.

Η υπηρεσία των γυναικών διακόνων

Εκτός από τις φιλανθρωπικές υπηρεσίες στους κόλπους της κοινότητας, οι διακόνισσες ήταν κυρίως υπεύθυνες για την θρησκευτική διδασκαλία των υποψηφίων για βάπτισμα, και σε μερικές περιπτώσεις και των ανδρών υποψηφίων. Οι διακόνισσες επιλέγονταν και διορίζονταν από την κοινότητα.

Κατά τον 4^ο αιώνα στην Αίγυπτο, συζητήθηκε το ζήτημα της συμμετοχής των γυναικών διακόνων στη διανομή του ψωμιού και του κρασιού. Μπορούσαν σίγουρα να διανέμουν την Αγία Κοινωνία στους ασθενείς, αλλά μια συμμετοχή στην Θεία Ευχαριστία ήταν αποκλεισμένη.

Ορισμένοι Φράγκοι επίσκοποι χειροτονούσαν ακόμη διακόνισσες, κατά τον 6^ο αιώνα. Η πρακτική αυτή ωστόσο, δεν ήταν επί μακρόν ανεκτή από την Εκκλησία· το Συμβούλιο της Ορλεάνης απαγόρευσε στις γυναίκες να κατέχουν οποιοδήποτε αξίωμα στην Εκκλησία. Υπάρχουν ελάχιστα ισχυρά στοιχεία για τους λόγους αυτής της απαγόρευσης.

Από τους εκκλησιαστικούς κανόνες μπορούμε να συμπεράνουμε ότι η ανάπτυξη του λειτουργικού συνέβαλε στην απώλεια της σημασίας που είχε το αξίωμα του διακόνου. Η ανάδυση μιας ισχυρής εκκλησιαστικής ιεραρχίας δεν άφησε κανένα περιθώριο στη εξισωτική ηθική των πρώτων χριστιανικών κοινοτήτων.

Το συμπέρασμα σχετικά με την πρώτη Εκκλησία

Στους κόλπους της πρώτης Εκκλησίας του πρώτου αιώνα, οι γυναίκες έπαιζαν ένα πιο σημαντικό ρόλο στους κόλπους των κοινοτήτων και στη διάδοση του χριστιανισμού, από οποιαδήποτε μεταγενέστερη εποχή της ιστορίας. Η πτώση της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας και οι ανατροπές στην μετανάστευση των λαών έθεσαν το τέλος σε αυτή την πρόοδο. Οι πολιτικές εξελίξεις οδήγησαν στην εμφάνιση ενός ανδρικού κλήρου με ισχυρή ιεραρχία και στον περιορισμό του ρόλου της γυναίκας, σε φιλανθρωπικές υπηρεσίες.

Τον ουσιαστικό ρόλο των γυναικών στους κόλπους της πρώτης Εκκλησίας υπενθυμίζει αυτό το άρθρο, που αρχικά δημοσιεύθηκε στο περιοδικό «Spirit» (Πνεύμα), στο τεύχος 02/2018 (στα γερμανικά) σε μια έκδοση πολύ πιο εκτεταμένη. Το επόμενο άρθρο αυτής της σειράς θα ασχοληθεί με την εξέλιξη της κοινωνίας γενικότερα.

ΕΠΙΣΚΕΨΕΙΣ ΣΤΟΥΣ ΑΔΕΛΦΟΥΣ ΚΑΙ ΤΙΣ ΑΔΕΛΦΕΣ ΣΤΗΝ ΒΟΡΕΙΑ ΕΛΛΑΔΑ

Ένα ταξίδι διαφορετικό από τα συνηθισμένα. Μια προσπάθεια προσέγγισης και γνωριμίας με τους τις αδελφές της κοινότητας της **Θεσσαλονίκης** που είναι διασκορπισμένοι σε όλη την βόρεια Ελλάδα, από τα ανατολικά, την Θράκη, μέχρι και τη Δυτική Μακεδονία. Ξεκινώντας από την **Αθήνα** το πρωινό μιας Δευτέρας, στην αρχή του Αυγούστου, φτάσαμε στο κέντρο των επιχειρήσεών μας, την **Ασπροβάλτα**. Την Τρίτη το πρωί πήγαμε πρώτα στην **Κομοτηνή**, όπου επισκεφτήκαμε την

αδελφή μας Ανναλίζ με την κόρη της Κατερίνα. Στη συνέχεια πήγαμε στην **Αλεξανδρούπολη**, στον ιερέα μας Χρήστο όπου μείναμε μέχρι το απόγευμα.

Την Τετάρτη στη **Νέα Καλλικράτεια**, ο ιερέας μας Αλέξανδρος, προϊστάμενος της κοινότητας της **Θεσσαλονίκης**, τέλεσε στο σπίτι

του, την θεία λειτουργία, που μεταδόθηκε σε όλη την χώρα, μέσω διαδικτύου, μαζί με την βάπτισή της κόρης του ιερέα μας Βαλεντίνο. Την Πέμπτη στον **Αγιο Αθανάσιο**,

πήγαμε στον αδελφό μας Θεόδωρο Υψηλό, και στην αδελφή μας Τζένη Λίκα. Στη συνέχεια πήγαμε στο **Νέο Αγιονέρι**

στον αδελφό μας Ραυμόν Αμπατζή. Την Παρασκευή επισκεφτήκαμε στη **Δράμα**, την αδελφή

μας Λαμπρινή Καβουρτζίδου, ολοκληρώνοντας αυτό το τόσο όμορφο ταξίδι.

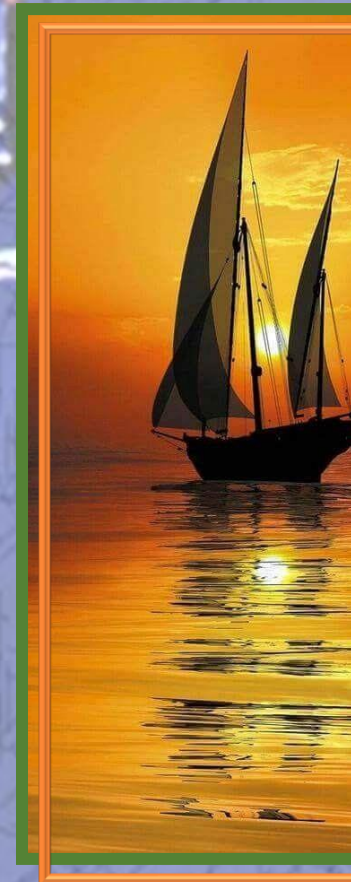

Επισκέψεις στους αδελφούς και τις αδελφές στην Βόρεια Ελλάδα

Η κοινότητα της Θεσσαλονίκης έχει μια ιδιαιτερότητα. Πολλά από τα μέλη της ζουν σε μεγάλες αποστάσεις από την εκκλησία. Αποτέλεσμα, να μην έχουν τη δυνατότητα τακτικής συμμετοχής στις θείες λειτουργίες. Ιδιαίτερα στην εποχή του κορωναιού η απομόνωση αυτή γίνεται περισσότερο έντονη. Έτσι λάβαμε την απόφαση να επισκεφτούμε όσο το δυνατόν περισσότερα αδέρφια στην Βόρεια Ελλάδα, σε ένα ταξίδι περίπου 2500 χιλιομέτρων και με διάρκεια έξη ημέρες, για γνωριστούμε καλύτερα μεταξύ μας, για να τους δείξουμε ότι στην πραγματικότητα δεν είναι απομονωμένα, για να εορτάσουμε την Αγία Κοινωνία

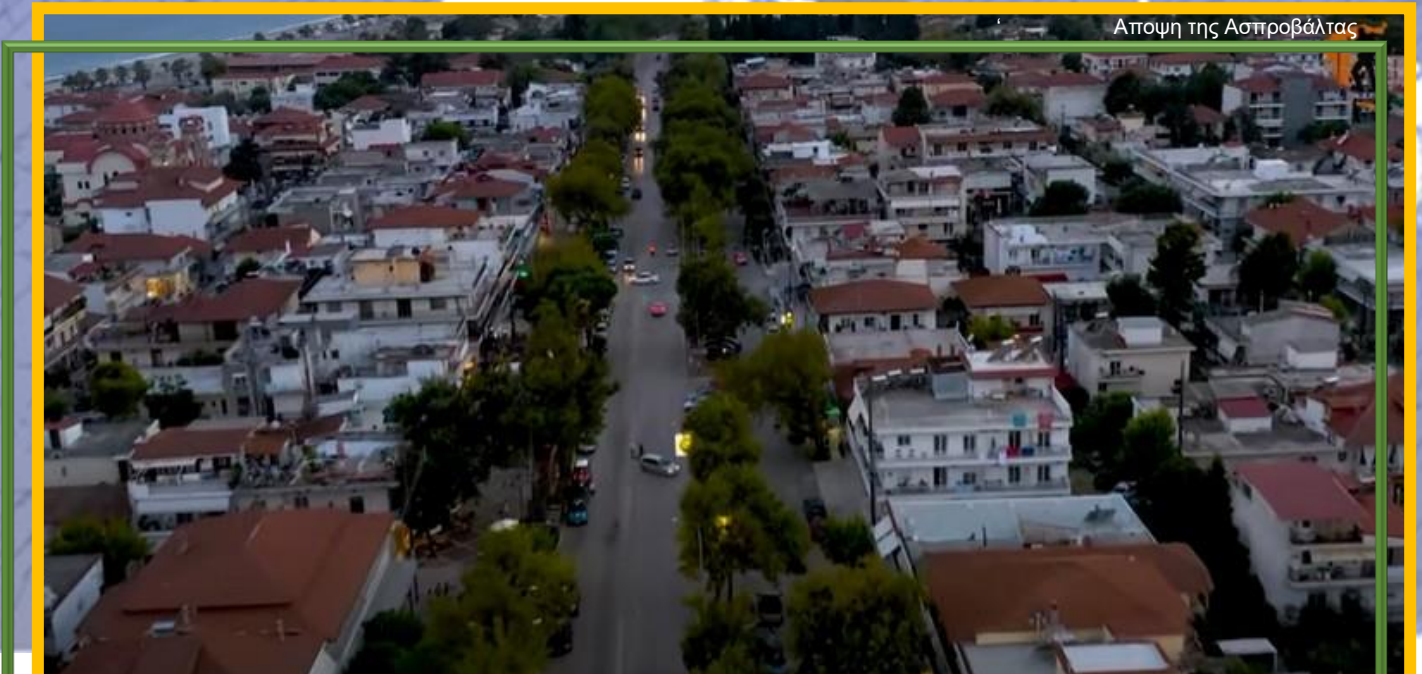
Νωρίς το πρωί, μιας Δευτέρας, τον περασμένο Αύγουστο, ξεκινήσαμε από την Αθήνα με προορισμό την Βόρεια Ελλάδα και συγκεκριμένα μια πόλη της Χαλκιδικής, την Ασπροβάλτα,

που θα χρησιμοποιούσαμε ως ορμητήριο, για τις επισκέψεις μας σε διάφορες πόλεις της Μακεδονίας και της Θράκης. Μετά από ένα ταξίδι σε χαλαρούς ρυθμούς, και με αρκετές στάσεις για ξεκούραση, φαγητό και ανάκτηση δυνάμεων, το απόβραδο φτάσαμε στον πρώτο μας προορισμό, καθόλου κουρασμένοι, αλλά αντίθετα γεμάτοι καλή διάθεση, μόνο με τη σκέψη του σκοπού αυτού του ταξιδιού. Έστω και φευγαλέα είχαμε τη δυνατότητα να δούμε πολλές από τις ομορφιές του τόπου μας. Αφού τακτοποιηθήκαμε και ξεκουραστήκαμε για λίγο, και μετά από ένα βραδινό περίπατο στην πόλη που μας φιλοξενούσε, αρχίσαμε να ασχολούμαστε για μια ακόμη φορά με την επισκόπηση του προγράμματός μας και με την ρύθμιση κάποιων απαραίτητων λεπτομερειών που θα μας βοηθούσαν να εκμεταλλευτούμε με τον καλύτερο δυνατό τρόπο, τόσο τον χρόνο μας όσο και τις συναντήσεις που επρόκειτο να έχουμε με τους αδελφούς και τις αδελφές μας στην πίστη. Συνειδητοποιήσαμε ότι με την βοήθεια του Θεού, το ταξίδι αυτό θα μπορούσε να είναι μια πραγματική ευλογία, τόσο για εμάς, όσο και για την κοινότητα της Θεσσαλονίκης σε όλη της την έκταση. Εξάλλου, είχαμε τόσα πολλά πράγματα να κάνουμε. Δεν ήταν μόνον οι επισκέψεις, ήταν και η θεία λειτουργία που επρόκειτο να τελεστεί την Τετάρτη το απόγευμα στο σπίτι του προϊστάμενου της κοινότητας, όπου θα γινόταν πράξη και η προγραμματισμένη βάπτισμα της κόρης του ιερέα μας Βαλεντίνο. Με αυτά και αυτά, αποκοιμήθήκαμε για να έχουμε τις απαραίτητες δυνάμεις το επόμενο πρωινό.....

Το ορμητήριό μας στην Ασπροβάλτα

Αποψη της Ασπροβάτας

ΚΟΜΟΤΗΝΗ

Το πρωί της Τρίτης ξεκινήσαμε για την Κομοτηνή, όπου φτάσαμε μετά από μια πολύ όμορφη διαδρομή, αφού διασχίσαμε την υπόλοιπη Μακεδονία, φτάσαμε στο κέντρο της Θράκης, όπου συναντηθήκαμε και γνωριστήκαμε από κοντά, με την αδελφή μας Ανναλίζ και την κόρη της Κατερίνα. Μέχρι τώρα γνωριζόμαστε μέσα από τις διαδικτυακές μας συναντήσεις και αυτή η πρώτη επαφή από κοντά ήταν πέρα από κάθε προσδοκία, επειδή δεν συναντηθήκαμε, απλά με κάποια μέλη της Εκκλησίας, αλλά με δικούς μας ανθρώπους. Ήταν λογικό, η συνάντησή μας να κρατήσει περισσότερο από τον προβλεπόμενο χρόνο, επειδή είχαμε τόσα πολλά να πούμε. Και διαπιστώσαμε τη δίψα των αδελφών μας για περισσότερη επαφή με το έργο του Κυρίου. Είδαμε για ακόμη φορά και ήταν μια ευχάριστη διαπίστωση για μας, ότι η σχέση όλων μας με το έργο του Θεού, δεν είναι τυπική, αλλά είναι πραγματικά μια σχέση ζωής. Στο τέλος της συνάντησής μας εορτάσαμε την Αγία κοινωνία και αναχωρήσαμε για την Αλεξανδρούπολη, για να...

...επισκεφτούμε τον ιερέα μας Χρήστο Κουρουτζιούδη με τον οποίο είχαμε συναντηθεί αρκετές φορές στο παρελθόν, αλλά την φορά αυτή μας δόθηκε η ευκαιρία να γνωρίσουμε και τη σύζυγό του, Μαρία, την οποία, αν και είδαμε για πρώτη φορά, αμέσως νοιώσαμε ότι πάντα γνωριζόμαστε. Και εδώ η επίσκεψή μας δεν ήταν καθόλου τυπική. Ήταν μια πραγματικά θερμή συνάντηση, που ενώ είχε προγραμματιστεί ότι θα διαρκούσε λίγο, ολόκληρο το απόγευμα που περάσαμε μαζί, δεν ήταν αρκετό. Μιλήσαμε για την πίστη μας, εορτάσαμε την Αγία Κοινωνία και στη συνέχεια βγήκαμε για να γνωρίσουμε μαζί και την πόλη της Αλεξανδρούπολης. Επιστρέψαμε αργά το βράδυ στην έδρα μας, κουρασμένοι, αλλά και σίγουρα ευτυχισμένοι από τα αποτελέσματα της πρώτης μέρας της εξόρμησής μας που ξεπέρασαν κάθε προσδοκία. Η επόμενη μέρα θα ήταν πιο χαλαρή, αφού είχαμε να πάμε μόνο μέχρι τη Νέα Καλλικράτεια, στο σπίτι του προϊσταμένου της κοινότητας της Θεσσαλονίκης....

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥΠΟΛΗ

ΝΕΑ ΚΑΛΛΙΚΡΑΤΕΙΑ

Ένα τέτοιο ταξίδι δεν θα μπορούσε να είναι πλήρες αν δεν είχε στο πρόγραμμά του μια τουλάχιστον θεία λειτουργία. Και καθώς λόγω των επιπτώσεων του κορωνοϊού δεν ήταν δυνατόν να τελούνται δημόσια θείες λειτουργίες, το μόνο που απέμενε ήταν να τελήσει ο προϊστάμενος της κοινότητας της Θεσσαλονίκης, μια θεία λειτουργία στο σπίτι του. Για τον λόγο αυτό, το πρωινό της Τετάρτης το περάσαμε χαλαρά, μια και το πρόγραμμα της ημέρας περιελάμβανε μόνο την επίσκεψή μας στη Νέα Καλλικράτεια.... Μετά λοιπόν από ένα πρωινό που μας αναζωογόνησε, καθώς μας έδωσε τη δυνατότητα να εκμεταλλευτούμε την ευκαιρία, με το να θυμηθούμε ότι είναι καλοκαίρι.... Ξεκινήσαμε μετά το μεσημέρι για τον προορισμό μας, όπου φτάσαμε νωρίς το απόγευμα. Βρήκαμε πολλούς αδελφούς και αδελφές να μας περιμένουν και η χαρά για τη συνάντησή μας, δεν περιγράφεται. Πριν την θεία λειτουργία, δόθηκε η ευκαιρία στον βοσκό μας Λευτέρη Δελατόλα να έχει μια συνάντηση προετοιμασίας με τους γονείς της μικρής Ερισέλτα, τον ιερέα μας Βαλεντίνο και τη σύζυγό του Έλσα, για την επικείμενη βάπτισή της. Την θεία λειτουργία και την βάπτιση τέλεσε ο ιερέας μας Αλέξανδρος Νοβάρα, προϊστάμενος της κοινότητας της Θεσσαλονίκης. Στη συνέχεια μας δόθηκε η ευκαιρία της κοινωνικής επαφής. Ήταν μια πραγματικά αξέχαστη εμπειρία, με μεγάλη ευλογία. Σημειωτέον, όπως γίνεται τον τελευταίο καιρό, και αυτή η θεία λειτουργία μεταδόθηκε διαδικτυακά και όχι μόνο, σε όλη την Ελλάδα. Επιστέγαμε στην έδρα μας αργά το βράδυ, κάτω από μια καταρρακτώδη βροχή...

ΑΓΙΟΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

Οι επισκέψεις της Πέμπτης άρχισαν από τον Άγιο Αθανάσιο, όπου είχαμε την ευκαιρία να επισκεφτούμε δύο οικογένειες. Την οικογένεια του αδελφού μας Θεόδωρου Υψηλού, καθώς και την αδελφή μας Τζένη Λίκα που ζει με τους δύο της γιους. Είχαμε την χαρά να συναντηθούμε για πρώτη φορά μαζί τους, αλλά καμία διαφορά, πάλι νοιώσαμε ότι γνωριζόμαστε από παλιά. Μάλιστα, γνωρίσαμε και τη μητέρα της που είχε έλθει από την Αλβανία για να την επισκεφτεί. Μιλήσαμε λίγο για την πίστη μας και όχι μόνο και εορτάσαμε την Αγία Κοινωνία, όπως ακριβώς έγινε και με την επίσκεψή μας στον αδελφό μας Θεόδωρο, όπου επιστρέψαμε για μια ακόμη φορά.... Είπαμε, τελικά ο χρόνος ήταν πολύ λίγος. Ο Θεόδωρος μας έδειξε με υπερηφάνεια τα πουλιά που εκτρέφει και που γι' αυτόν είναι μια πολύ σημαντική ασχολία...

ΝΕΟ ΑΓΙΟΝΕΡΙ

Στο χωριό αυτό επισκεφτήκαμε τον αδελφό μας Ραϊμόν Αμπατζή, ένα εργάτη γης, αλλά και αξιόλογο άνθρωπο, επειδή, μέσα από την απλότητα, μπορούσαμε να ανακαλύψουμε την ανάγκη του, καθώς και της οικογένειάς του, της συζύγου του και των τριών του παιδιών, για να έχουν επαφή με αδελφία και για να γνωρίσουν ακόμη περισσότερο, πράγματα που αφορούν την πίστη. Περιττό είναι να αναφέρω για μια ακόμη φορά, αν και τελικά το κάνω. Μια πρώτη συνάντηση που μετά από μερικά λεπτά έδωσε τη θέση της στην οικειότητα και την εντύπωση ότι γνωριζόμαστε από πολύ καιρό. Και εκεί γιορτάσαμε την Αγία Κοινωνία και φύγαμε με μια νοσταλγία και με μια διάθεση επιστροφής.....

ΔΡΑΜΑ

Την τελευταία ημέρα επισκέψεων, Παρασκευή, επισκεφτήκαμε την αδελφή μας Λαμπρινή Καβουρτζίδου που μένει στην όμορφη πόλη της Δράμας. Και εκεί νοιώσαμε σαν να είμαστε στο σπίτι μας. Και εκεί συναντηθήκαμε με ένα δικό μας άνθρωπο αν και ήταν η πρώτη φορά που ειδικώθηκαμε. Προσευχηθήκαμε και εορτάσαμε και την Αγία Κοινωνία. Οπου και αν πήγαμε, συμπερασματικά, συναντήσαμε την ίδια αγάπη, την ίδια φιλοξενία, την ίδια λαχτάρα για επαφή. Το Σάββατο το πρωί, ξεκινήσαμε την επιστροφή μας για την Αθήνα, με την ενδόμυχη υπόσχεση.... Θα βρεθούμε ξανά...

